

Spojenec za všechny peníze

Pojďme se podrobněji podívat na přímé viníky druhé světové války. Vina Německa je zcela nezpochybnitelná, ale nebylo v tom zdaleka samo. Německo ústy Hitlera začalo otevřeně mluvit o pomstě za vynucený ‚studný mír‘. K Německu se dále připojili další poražení z první světové války, především Rakousko a Maďarsko. Ale byl zde ještě jeden viník – Polsko.

Vznik Polska

Na území záborů po dělení Polska se za první světové války rozvinulo osvobozenecské hnutí. Do jeho čela se postavil zkušený ruský revolucionář Litevec Josef Pilsudski. Za války přešel k Němcům a s jejich pomocí na území ruského záboru mezitím obsazeného Němci, začal budovat nové Polsko. Když to s Trojspolkem¹ začalo jít z kopce, včas obrátil a na konci války s podporou Dohody vznikl Polský stát. Pilsudski měl vynikající cit pro situaci, uměl riskovat, dokázal se soustředit na podstatné záležitosti – a měl snahu Polsko, fakticky své dítě, maximálně posílit. Tak se mu podařilo získat území na účet všech sousedů. Pilsudski ostatně chtěl Polsko vybudovat jako ústřední mocnost mezi Baltským a Černým mořem. Jenomže ta mocnost byla všemi svými sousedy nenáviděná. Například: ač sám Litevec, zorganizoval docela špinavou operaci, kterou se mu podařilo sebrat Litvě její hlavní město. Litva proto velmi dlouho odmítala s Polskem navázat diplomatické vztahy.

Vůči Československu bylo Polsko úspěšné v případě Těšínska, kde Československu z tradičně českého kraje zůstal jen Český Těšín a Třinec – pověstná ‚těšínská jablíčka‘. (Kromě toho si Polsko nárokovalo také Oravu a Spiš.) Prameny naznačují, že nejpodstatnějším důvodem přičlenění malé části Těšínska k Československu nakonec bylo angažmá francouzských majitelů třineckých železáren, kteří se přiklonili k Československu². Ostatně i Peroutka píše, že „se Polsko po svém znovuzrození začalo ohlížet na všechny strany, kde by ještě mohlo urvat kus území a zvětšit se“. Poláci přeceňovali svoje síly a podceňovali soupeře³. Polsko prosazovalo západní hranici (s Německem) podle národnostního principu, zatímco východní hranici v podobě hranice z roku 1772 (takřka po Smolensk a Kyjev) – na účet západního Ruska. Na severu se obětí stala Litva. Nemalou část svých požadavků Polsko uplatnit dokázalo, čímž dalo základ příští velké válce tím, že si na všech stranách vytvořilo nepřátele, a tak omezilo svoje manévrovací možnosti. Tuto situaci hodnotil Karel Kramář⁴:

„Poláci stali se nejnebezpečnějším elementem pro evropský mír ... Poláci měli za svou povinnost dělat politiku útočnou na všechny strany, proti Německu, proti nám i proti Rusku. ... Ale ovšem Rusko se nikdy nevzdá území, které není polské. ... Všechny tyto kraje vezme si Rusko zase nazpátek buďto samo, nebo, co by bylo daleko nebezpečnější, s Němci. Co to znamená pro Polsko, je docela jasné, ale co také pro nás a pro Francii, na to nesmíme zapomínat. Proto nesmíme svazovat svou existenci s polskou. Chceme být dobrými sousedy, žít v dobrém přátelství, ale nic více. Svou megalomanií ať si Polsko zaplatí samo! ... Nepočítám sice na šlechtetnost lidí, ale počítám na jejich zdravý rozum a na to, že si spočítají aktiva a pasiva jistého podniku. Megalomanie, která vedla Poláky, aby zachvátili Volyň, Bílou Rus, Vilno, má pro Poláky tolik pasiv, že aktiva vidí jen ti Poláci, kteří ztratili chladný úsudek následkem svého velikášství a polského nacionálního šovinismu.“

Žďárský také upozorňuje na souvislost československo-polské krize a vznik Malé dohody poté, co Maďarsko slovně deklarovalo podporu Polsku a alespoň dočasně získalo Francii na svoji stranu proti Československu.

Polsko-sovětská válka

Zcela svérázným specifikem byla polská šlechta. Zjednodušeně lze říci, že jedním jejím pilířem byly ty nejhorší tradice ruské šlechty a druhým odpor ke všemu ruskému. Když se pod Pilsudského velením podařilo rozbít Tuchačevského invazní armádu a následně připojit krasnoruské oblasti k Polsku, šlechta na okupovaném území okamžitě začala zabírat půdu a vyhánět z ní rolníky. Sice se Polsko Řižským mírem⁵ zavázalo ke slušnému zacházení s krasnoruským obyvatelstvem, ale nic z tohoto závazku nesplnilo. Namísto slušného zacházení došlo k konfiskacím nemovitostí, rozsáhlým masakrům místního obyvatelstva (doloženo i znásilnění čtyřletého děvčátka) a násilnému popoľšťování a katolizaci. V zájmu popoľšťování byli do krasnoruských končin usídlováni důstojníci (šlechta), četníci a státní úředníci, kteří měli za úkol udržet domorodce v poslušnosti a udělat z nich Poláky. Část

1 Trojspolek – ‚centrální mocnosti‘ – původně Německo, Rakousko-Uhersko a Itálie

2 Žďárský M.: Polsko-sovětská válka v československé a české historiografii; diplomová práce, MU Brno

3 Rybas uvádí, že polský generální štáb vydal v roce 1937 direktivu 230/2/37, ve které se stanovuje cíl polské politiky: zničení jakékoliv podoby Ruska. Viz Rybas S.: Stalin – krev a sláva; Ottovo nakladatelství, Praha, 2015

4 Žďárský M.: Polsko-sovětská válka v československé a české historiografii; diplomová práce, MU Brno

5 Smlouva ukončující Polsko-sovětskou válku z 18.3. 1921, viz cs.wikipedia.org/wiki/Rižský_mír

obyvatelstva samozřejmě utekla, mnozí z nich se usadili v německém Slezsku. Nakonec se Polákům podařilo vyvolat ve své kolonii povstání, které museli vojensky potlačovat, této operaci se decentně říká ‚pacifikace‘⁶. Proslulí ukrajínští teroristé jsou dílem nenažranosti polské šlechty.

Dalším problémem se stalo zacházení s ruskými zajatci po porážce Tučačevského invaze do Polska. Zajati vojáci byli umístěni do zajateckých táborů. Táborům veleli polští důstojníci – zase ta pověstná polská šlechta – a ti v nich zavedli strašný režim. Zjednodušeně lze říci, že zajatci byli rozděleni do několika kategorií a toto zařazení hodně vymezovalo možnosti přežití. Nejlépe na tom byli Poláci, pro ty byl režim celkem snesitelný. Další kategorií byli ‚Ukrajinci‘ a ‚Bělorusové‘ (tedy ti Krasnorusové, kteří byli ochotni se nechat za ‚Ukrajince‘ a ‚Bělorusy‘ označit), kteří na tom také nebyli až tak zle. Podstatně hůře na tom byli Rusové a vůbec nejhůře bolševici.

Ostraha táborů běžně zajatcům sebrala oblečení a boty, aby je vyšmelila na místních tržnicích. Správa tábora samozřejmě také dostávala finanční obnosy na zajištění stravování zajatců. Asi není třeba připomínat, že z toho zajatci neviděli prakticky nic, protože to zase prožrala a prochlastala vznešená šlechta. Když přišla zima, lidé houfně mrzli. Někde se to i provalilo, proto tam mezinárodní červený kříž dopravil nějaké oblečení, které ... se zase objevilo nikoliv u zajatců, ale na místních tržnicích. Samozřejmě, že řádily nemoci a i ty kosily zajatce. Protože se mi nechce znovu prohrabávat tuto špínu, uvedu jen po paměti hromadné znásilňování ruských zdravotnic a také případ, v němž komusi zašili do břicha kocoura, aby zjistili, kdo umře dřív – kocour, nebo člověk? Zlé na tom bylo především to, že tyto výstřelky, kterým za normálních okolností musí důstojníci zabránit, zde právě důstojníci ve velkém organizovali. Proto se nejednalo o zajatecké tábory, ale o tábory koncentrační. Čím se polské zajatecké tábory lišily od německých koncentráků? Zatímco v německých táborech byl ‚ordnung‘ (česky pořádek), v polských táborech byl ‚bardak‘ (česky bordel).

V Karpusově článku na webu valka.cz se píše, že zemřelo ‚jen‘ asi 18 000 vojáků jako „následek náhlého přetížení vojenských služeb během prvních měsíců věznění v důsledku velkého počtu zajatců“⁷. Ovšem počítaje přímo Karpusem uváděná čísla (aniž bych chtěl prověřovat polský výklad matematiky, šlo celkem o 110 tisíc zajatců – vedle vojáků Tučačevského armády tam byli i další; z nich 25 tisíc šlo k bílým a 26 tisíc se vrátilo do Ruska) mám za to, že chybí nikoliv 18 tisíc, ale skoro 60 tisíc lidí. Kromě dalšího lze pochybovat i o „náhlém přetížení vojenských služeb ...“, protože tyto zajatecké tábory existovaly již v době první světové války a v roce 1919, kdy zachycovaly podstatně větší nápor vracejících se Rusů z německého zajetí. A žádné zásadní problémy tehdy nenastaly. Ještě jednou upozorňuji, že jsem uvedl čísla vycházející z polských zdrojů. Prudniková si dala práci prohrabat hlášení operativního oddělení polského Generálního štábu a na jejich základě stanovila počet zajatců na 207 tisíc a počet v zajetí zemřelých na asi 100 tisíc vojáků! Za tábory smrti se považovaly především tábory v Tuchole a v Strzalkově.⁸

Velmi jednoduše lze říci, že i kdyby v ‚Katyni‘ opravdu vraždilo NKVD, tento zločin byl jen zlomkem toho, co předvedlo Polsko po polsko-sovětské válce v roce 1920. Poláci, vůbec už odhlížeje od sovětských obětí při osvobození Polska (asi 600 tisíc padlých), nemají nejmenší právo vznášet vůči Rusku jakékoliv nároky!

Harakiri⁹, díl první

Ve vztahu Sovětského svazu k Polsku ale vystupuje jedna zajímavost: Zatímco k Rumunsku SSSR po celé meziválečné období vystupoval s požadavkem vrátit Bessarábii, vůči Polsku požadavek vrátit krasnoruské končiny nevznesl¹⁰. Sovětské vedení vycházelo z názoru, že hrdé Polsko je nejlepší zárukou bezpečnosti na západní hranici SSSR, protože ač sice vůči SSSR nepřátelsky naladěné, přesto skoro stejně nepřátelsky naladěné bylo i vůči Německu. Pilsudského Polsko tak v otevřeném prostoru, kterým obvykle probíhala tažení proti Rusku, vytvářelo zátku. Vůdci SSSR uvažovali, že za této situace krasnoruské kraje posilují Polsko a posilují i tu zátku. Jenže Pilsudski si dovolil v roce 1935 zemřít a moc v Polsku převzala polská šlechta.

Samotné Polsko se formálně orientovalo na západní mocnosti. Píší formálně, protože ve skutečnosti to bylo trochu jinak, za chvíli se k tomu dostaneme. Polsko, společně s Československem, si jako bezpečnostní pojistku vybrala Francie. Francie měla strach z Německa, které za Bismarcka náhle mohutně Francii přerostlo. Po první světové válce proto Francouzi uvažovali o tom, že společně s Československem a Polskem početně převáží nad Německem a udrží nad ním kontrolu, a tak uzavřeli s oběma státy spojenecké smlouvy. Koncem 30. let se situace v Evropě začala přiostrávat. Čistě teoreticky Francie s Polskem a Československem měly být schopné tehdy ještě slabé Německo naprosto bez jakýchkoliv problémů udržet na uzdě. Jenomže Polsko se předvedlo...

6 Польский террор в Галиции, viz [dictionnaire.sensagent.leparisien.fr/Польский террор в Галиции/ru-ru/ru.wikipedia.org/wiki/Пацификация_украинцев_в_Восточной_Малопольше_\(1930\)](http://dictionnaire.sensagent.leparisien.fr/Польский_террор_в_Галиции/ru-ru/ru.wikipedia.org/wiki/Пацификация_украинцев_в_Восточной_Малопольше_(1930))

7 Karpus Z.: Zajatecké a internační tábory v Polsku v letech 1919 – 1924; viz www.valka.cz/clanek_13856.html

8 Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

9 Harakiri: japonská rituální sebevražda.

10 Мухин Ю.: Катинская подлость, viz www.youtube.com/watch?v=oZdUXDQjnWE

Několik dní před tím, než došlo k anšlusu Rakouska (březen 1938), zemřel na hranicích Polska s Litvou polský voják Stanislav Serafin¹¹. Muchin tvrdí, že to byla cílená polská provokace a podivnou časovou souslednost opravdu těžko hodnotit jinak. Vzápětí Polsko začalo harašit zbraněmi a požádalo Francii o pomoc ve válce proti Litvě. Namísto, aby Polsko podpořilo Francii a společně tak mohli zabránit německému anšlusu Rakouska, Polsko svedlo pozornost stranou a snažilo se vyvázat svoje a francouzské síly na podružný problém. Toto nakonec vyřešil Sovětský svaz, když Polsku oznámil, že pokud dojde k napadení Litvy, půjde jí na pomoc. Z války mezi Polskem a Litvou tedy sešlo, ale zároveň Německo mohlo v klidu obsadit Rakousko a Francie tomu nedokázala zabránit. Vojenská síla Německa začala růst. Navíc se do problémů dostalo i Československo, protože při svém poměrně nepříznivém tvaru, mělo najednou Německo ze dvou stran. Tehdy Polsko své spojence zradilo poprvé.

O něco později Německo dalo vzniknout ‚sudetskému problému‘. Francie tlačila na Polsko, aby uzavřelo spojeneckou smlouvu s Československem, ale Polsko odmítlo. Polsko oznámilo Francii, že této války proti Německu se nezúčastní a tím postaví Francii do role agresora. Proto Francie odsouhlasila mnichovský diktát. Když Československu slíbil pomoc Sovětský svaz, Polsko dokonce poslalo Československu nótu, v níž označilo pomoc SSSR za nepřátelský akt a za důvod vyhlášení války Československu. Beneš teprve na základě této nóty ustoupil. Polsko si potom s radostí vzalo sousto, které mu Němci přenechali. Polsko vytvořilo zdání, že mnichovský diktát je vítězstvím demokracie a svobody, postavilo Hitlera na stranu ‚dobrých‘ a legalizovalo německou agresi. Tehdy Polsko své spojence zradilo podruhé.

Není od věci uvést směrnicí odeslanou v předvečer uzavření mnichovské dohody polským ministrem J. Beckem vyslanci v Berlíně k rozhovoru s Hitlerem¹²:

1. Vláda Polské republiky konstatuje, že s ohledem na pozici, kterou zaujala, paralyzovala v nejširším smyslu možnost intervence Sovětů v české otázce...

2. Polsko považuje vměšování Sovětů do evropských záležitostí za nepřijatelné...

4. V průběhu minulého roku polská vláda čtyřikrát odmítla připojit se k mezinárodnímu vměšování na obranu Československa.

5. Bezprostřední polské nároky se omezují oblastí těšínského Slezska.

Potom Hitler nabídl Polsku společnou účast na válce proti SSSR, ale polská šlechta začala špekulovat. Byla si přece jenom alespoň trochu vědoma rizik války se SSSR, a ta podstoupit nechtěla. Přímo účast na válce Polsko odmítlo, ale mělo představu, že ‚obětuje‘ Rumunsko a tak umožní německý útok na SSSR. Přitom polské elity za tento ‚fígl‘ chtěly, aby jim Německo oplátkou postoupilo Ukrajinu. Stejně tak Polsko odmítlo vcelku rozumné požadavky Německa ohledně Východního Pruska. (Německo žádalo o povolení postavit přes polské území do Gdaňska a Východního Pruska železnici a dálnici a změnit statut tehdy prakticky německého města Danzig-Gdaňsk.) Výsledkem bylo Hitlerovo rozhodnutí vyzkoušet znovu vybudovanou armádu a toto mu stačilo jako záminka k válce – a dal příkaz k její přípravě. Martirosjan tvrdí, že Hitlerova direktiva týkající se přípravy na válku předpokládala vývoj podobný Mnichovu a Velká Británie v tomto smyslu také konala¹³. V této chvíli se do toho vložil SSSR. Polsko totiž mělo od roku 1921 spojeneckou dohodu s Rumunskem o společné obraně proti SSSR. Sovětský svaz, aby chránil Polsko, jej požádal, aby tuto smlouvu obě země vztáhly i na agresi ze strany Německa. Polsko odmítlo a tím své spojence zradilo potřetí.

Francii se již definitivně rozpadal mechanismus, který zajišťoval její bezpečnost a Daladier¹⁴ v této chvíli úpěnlivě žádal Polsko, aby svolilo se vznikem bezpečnostního mechanismu za účasti SSSR. Polsko odmítlo a tak své spojence zradilo počtvrté.

Tajemství sovětských archívů

Je všeobecně známé, že tím korunním důkazem Stalinovy a Berijovy viny ve věci ‚Katyně‘ je tzv. ‚paket č. 1‘. Protože v tuto chvíli začínáme probírat tyto záležitosti, musíme si tento pojem vysvětlit. V Sovětském svazu byly zavedeny čtyři stupně utajení¹⁵:

- pro služební potřebu (для служебного пользования)
- tajné (секретно),
- přísně tajné (совершенно секретно) a
- přísně tajné zvláštní důležitosti (совершенно секретно особой важности)

Kromě výše uvedených ve stranickém aparátu (VKS(b) a KSSS) měly existovat ještě dva další stupně utajení:

- zvláštní složka (особая папка) a

11 Полько-литовский пограничный конфликт 1938 г., www.hrono.ru/sobyty/1938pols.html
en.wikipedia.org/wiki/1938_Polish_ultimatum_to_Lithuania

12 ru.wikipedia.org/wiki/Англо-польский_военный_альянс

13 Мартиросян А. Б.: Сговор диктаторов или мирная передышка?, Вече, Moskva, 2009

14 Eduard Daladier byl s přestávkami v letech 1934-1940 předsedou vlády Francie.

15 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катень. Ложь, ставшая историей, Moskva, Олма-Медиа групп, 2011

- uzavřený paket (закрытый пакет)

Zvláštních složek se v dobách SSSR sešlo snad asi půldruha tisíce a uzavřených paketů několik desítek. To byly ty nejtajnější dokumenty, jaké v Sovětském svazu existovaly. Mezi ‚uzavřené pakety‘ prý patřily také vyšetřovací spis o smrti Stalinovy ženy Naděždy Aliluljevny a tajný protokol k německo-sovětské smlouvě (paket č. 34). Prudniková uvádí, že podle samotného Gorbačova existoval i ‚uzavřený paket‘ týkající se osudu zajatých Poláků, ten obsahoval originál zprávy Burděnkovy komise a jakýsi několikasetstránkový seznam osob – zapečetěná obálka byla tlustá asi 2 centimetry.

Přístup k ‚uzavřeným paketům‘ byl velmi omezený a byl možný výhradně na povolení generálního tajemníka, kromě toho se všechny přístupy evidovaly. Tyto dokumenty byly pod správou Všeobecného oddělení ÚV strany, ale samotný vedoucí tohoto oddělení neměl právo bez souhlasu generálního tajemníka do nich nahlédnout. Bylo zavedeno, že novému generálnímu tajemníkovi tyto dokumenty osobně přinášel vedoucí Všeobecného oddělení, generální tajemník je osobně rozpečetil, seznámil se s obsahem a potom je znovu zapečetil, zapsal se do protokolu a odevzdal je vedoucímu Všeobecného oddělení.

Ve vztahu ke zveřejněnému paketu týkajícího se osudu polských zajatců je vážnou otázkou, proč je označován jako ‚Paket číslo 1‘. Tento paket nebyl ani první v pořadí, ani nejdůležitější. Zde již máme manipulace. Další se týkají obsahu. Gorbačov v roce 1987 povolil otevřít ‚uzavřený paket o Katyni‘, kdy se z Burděnkovy zprávy udělala xerokopie. Potom, zase podle slov Gorbačova, byly v archívu v dubnu 1989 dva pakety, a ten druhý se stal ‚prvním‘, když obsahoval ‚zprávy‘ Beriji a Šeljepina ... a Gorbačovovi to zřejmě nevadilo! A nakonec, jak pára nad hrncem, zmizel původní paket – a zůstal ten ‚správný‘ a s oním číslem 1.

Bez jakýchkoliv pochybností se i Gorbačov musel seznámit s ‚uzavřeným paketem‘ týkajícím se osudu polských zajatců, přestože v protokolu není zapsán. Bídu Gorbačova ukazuje i to, že ihned, když se mu v tajném archívu zažaly samy od sebe množit a vzápětí i mizet ty nejtajnější dokumenty, nenechal provést podrobné šetření a nenechal potrestat viníky. Samotný Gorbačov prý chtěl, aby vedoucí všeobecného oddělení ÚV KSSS ty nepohodlné dokumenty nenápadně zničil. Stejně tak je podivné, že tento paket se tak dlouho hledal.

Smlouvy a protokoly

Protože se Polsko rozhodlo neúčastnit se přímo války proti SSSR, měl Sovětský svaz obzvláštní zájem na jeho zachování. Jenomže Polsko odmítlo nabídku pomoci ze strany SSSR. Přitom Velká Británie svojí politikou ustupování Německu z Polska přímo vytvořila novou německou oběť a tak otevírala společné hranice Německa a Sovětského svazu s cílem dotlačit SSSR do války proti celé Evropě. Francie se dostala na okraj zájmu a do vleku Velké Británie. Zároveň německý spojenec v rámci Paktu proti Kominterně Japonsko bylo v té době v již otevřené válce se SSSR¹⁶ a Sovětskému svazu hrozila válka na dvě fronty. Taková situace byla pro Sovětský svaz velmi nebezpečná. Sovětský svaz v tuto chvíli provedl velmi překvapivý obrat – uzavřel dohodu s Německem a tím v prvé řadě Japonsku zkompromitoval Německo. Po sovětsko-mongolském vítězství u řeky Chalkyn Japonsko přistoupilo na mír a po celou dobu války Německa a SSSR zůstalo neutrální. Smlouva s Německem znamenala odvrácení hrozby války na dvou frontách. Kromě toho touto smlouvou na čas odvrátil nebezpečí prakticky celoevropského útoku na SSSR. Smlouva také umožnila Hitlerovi se alespoň na čas ohlédnout po kořisti na západ a tak si jej zneprátnit.

Celá tato intrika zcela změnila situaci a podstatně vylepšila možnosti SSSR. Osobně mám za to, že byla dílem Stalina, byl to pověstný objevitel překvapivých a velmi účinných řešení. Za postupující izolace ze strany Polska a Velké Británie (která slovy Churchilla pouze zatahovala SSSR do jednání s cílem odvrátit sovětská jednání s Německem) začal SSSR přímo vyjednávat s Německem a uzavřel s ním několik smluv¹⁷. Protože Hitler již připravoval válku s Polskem, smlouvy se SSSR pro něj znamenaly podstatné snížení rizik a o jednání se SSSR projevil velký zájem. Stalin byl velmi dobrý vyjednávač a přímé uzavření smlouvy o neútočení, o kterou měl zájem Hitler, podmínil uzavřením obchodní smlouvy¹⁸ 19.8. 1939. Na jejím základě SSSR dodával Německu obilí a průmyslové suroviny a z Německa kupoval obráběcí stroje a zbraně¹⁹. Zároveň Německo poskytlo Sovětskému svazu úvěr. Hitler ve snaze dosáhnout svých cílů významně pomohl vyzbrojit svého příštího soupeře. Úvěr SSSR zřejmě přímo nepotřeboval (vyžádal si ho v souvislosti s německým nákupem obilí), ale byl další malou garancí zachování míru.

Martirosjan uvádí, že Velká Británie zdržovala rozhovory se SSSR s cílem vytvořit patovou situaci a víceméně automaticky nechat německo-polskou válku přerůst do války německo-sovětské. Velká Británie a

¹⁶ Boje u řeky Chalkyn v Mongolsku.

¹⁷ [ru.wikipedia.org/wiki/Советско-германские_соглашения_\(1939\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/Советско-германские_соглашения_(1939))

¹⁸ [ru.wikipedia.org/wiki/Германо-советское_торговое_соглашение_\(1939\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/Германо-советское_торговое_соглашение_(1939))

¹⁹ Byť s určitými problémy, ale SSSR na základě této smlouvy v Německu nakoupil vzorky nejmodernějších zbraní a tím si vytvořil obraz o jejich síle a dal inspiraci vlastním konstruktérům. Kromě dalšího SSSR zakoupil rozestavěný těžký křižník Lützow, v SSSR přejmenovaný na Petropavlovsk, který sice dostavěn nikdy nebyl, ale jeho děla sehrála velkou roli při obraně Leningradu.

Francie plánovaly potom otevřít druhou frontu na západě Německa a vypustit invazní vojska do východní Evropy. Po porážce SSSR Německem tak západní mocnosti chtěly porazit Německo. Této situace si prý byl vědom i Hitler a právě proto se měl rozhodnout porušit Pakt proti Kominterně a raději se dohodl se SSSR, aby si v mezidobí zabezpečil týl²⁰. Byla zde ještě další záležitost – takový malý ‚mnichov‘ v Číně – Velká Británie uzavřela v červenci 1939 smlouvu o sférách vlivu s Japonskem. Tato smlouva zřejmě upozornila Německo, že hraje podle karet rozdaných Velkou Británií a stala se jedním ze silných impulsů uzavřít dohodu o neútočení se SSSR a vymanit se ze sevření britského ditkátu²¹.

Po uzavření obchodní smlouvy následovala 23.8. 1939 smlouva o neútočení²². Myslím, že jsem již dost podrobně vysvětlil, že ač si o Hitlerovi není potřeba dělat nějaké iluze, hlavní zdroje problému byly jinde. Tato smlouva podstatným způsobem narušila britské plány, nelze ji však považovat za hřebík do rakve světového míru a Polska zvláště. Hitlerovo opovrhování smluvními závazky, jak ho to naučila Velká Británie ho ve vztahu k Japonsku a SSSR přišlo později velmi draho a Stalin na to mohl kalkulovat. Jako součást smlouvy se uvádí tajný protokol.

Nakonec po kolapsu Polska byla uzavřena Smlouva o přátelství a hranici mezi Německem a SSSR²³. Její součástí měly být důvěrný a dva tajné protokoly a pozdější dodatek.

Legendou je tajný protokol k smlouvě o neútočení. Uveďme jeho obsah²⁴:

Při podpisu smlouvy o neútočení mezi Německem a Svazem Sovětských Socialistických Republik níže podepsaní zplnomocněnci obou stran posoudili v přísně tajném pořádku otázku rozhraničení sfér společných zájmů ve Východní Evropě s tímto výsledkem:

1. V případě územně-politických změn v oblastech pobaltských států (Finsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, je severní hranice Litvy současně hranicí sfér zájmů Německa a SSSR. Zároveň obě strany uznávají zájmy Litvy ve vztahu k Vilenské oblasti.

2. V případě územně-politických změn na území spadajícího pod pravomoc Polského státu, hranice sfér zájmů Německa a SSSR bude procházet přibližně po linii řek Narva, Visla a San.

Otázka, je-li v zájmech obou stran zachovat nezávislý Polský stát a jaké budou jeho hranice, může být definitivně vyřešena jenom v průběhu dalšího politického vývoje.

V každém případě budou obě vlády tuto otázku řešit přátelsky a společně.

3. Co se týká jihovýchodu Evropy, sovětská strana zdůrazňuje zájem SSSR na Bessarábii. Německá strana deklaruje nezájem o tyto oblasti.

4. Tento protokol budou obě strany udržovat v přísném utajení.

Uvedený protokol v prvé řadě definuje linii, jejíž překročení by Sovětský svaz považoval za vyhlášení války. Tato linie s původní starými opevněními byla vlastně dřívější hranicí mezi německým a ruským zábořem a dělila Polsko napůl. SSSR tak dal Polsku možnost válku s Německem, sice v poloviční velikosti, ale přežít. Protože by takové Polsko zůstávalo ve válečném stavu s Německem, zůstaly by v platnosti i závazky Velké Británie a Francie vůči němu a tak byl SSSR chráněn před přímým střetem s Německem. Sovětský svaz, navzdory legendám, ve svém vlastním zájmu nemohl mít zájem na zničení Polska a i podle tohoto protokolu pro jeho zachování hodně učinil.

Tajný protokol je nutno okomentovat podrobněji. Je zde totiž vážný problém s důvěryhodností. Tento protokol musel být zhotoven ve dvou vyhotoveních. Jedno dostalo Německo, to ale prý shořelo při bombardování Berlína v březnu 1944²⁵. Prý v archívu zůstala jeho mikrofiše. Na existenci tohoto protokolu postavili svoji obhajobu obžalovaní v Norimberku. Sovětská strana až do Gorbačova odmítala jeho existenci. Ovšem A. N. Jakovlev tajný protokol (německou mikrofiši) ‚nastudoval‘ a na základě jeho dokladu jej odsoudil Nejvyšší sovět SSSR v roce 1989. Potom D. A. Volkogonov v roce 1992 ‚objevil‘ ‚protokol‘ v archívu ÚV KSSS jako ‚uzavřený paket č. 34‘ (odtud pochází uvedený text). Obě jména jsou ve vztahu k sovětským dějinám zárukou nedůvěryhodnosti, ještě si k nim něco řekneme.

Dalším problémem je to, že ‚uzavřených paketů‘ mělo být v archívu ÚV KSSS několik desítek, ale známé jsou pouze dva: ‚paket č. 1‘ o Katyni a ‚paket č. 34‘ o tomto tajném protokolu. Žádný další jsem nenašel, jen informaci, že snad v dalším měl být protokol z vyšetřování smrti Stalinovy manželky Naděždy Alilujevy. Dále:

20 Мартиросян А. Б.: Сговор диктаторов или мирная передышка?, Вече, Moskva, 2009

21 ru.wikipedia.org/wiki/Англо-японское_соглашение_(1939)

22 ru.wikipedia.org/wiki/Договор_о_ненападении_между_Германией_и_Советским_Союзом

23 ru.wikipedia.org/wiki/Германо-Советский_договор_о_дружбе_и_границе

24 ru.wikisource.org/wiki/Секретный_дополнительный_протокол_к_Договору_о_ненападении_между_Германией_и_СССР

Мухин Ю.: Катинский детектив, Moskva, Светотон, 1995

25 ru.wikipedia.org/wiki/Секретный_дополнительный_протокол_к_Договору_о_ненападении_между_Германией_и_СССР

Podobnou povahu, jako tajný protokol ke Smlouvě o neútočení musely mít i tajné protokoly ke Smlouvě o přátelství a hranicích. Potom bych očekával tyto dokumenty buď v jednom ‚paketu‘, nebo nějaký ‚paket č. 35‘ poblíž toho předchozího a společný objev obou. Kdepak. Každý ze sovětských ‚originálů‘ byl ‚nalezen‘ zcela samostatně a v různé době!

Stalin sám v té době musel velmi dobře vědět, že pro Hitlera jsou podobné dokumenty cárem papíru. Muselo mu být jasné, že Hitler přímo podpisem smluv se SSSR porušil svoje předchozí závazky. Potom je otázkou, proč by se vůbec snažil něco podobného s Hitlerem sepsat a přiložit ke smlouvě? Stalinovi bylo jasné, že tato smlouva má platnost pouze do té doby, než bude poražena Francie, protože tím si Německo rozváže ruce na západě, když Velká Británie se bude snažit ze svých závazků vymanévrovat. Do pádu Francie bude platit smlouva psaná i smlouva ústní, potom už žádná. Stalin s Molotovem neměli nejmenší důvod jakýkoliv tajný protokol podepsat! Ostatně Molotov až do své smrti odmítal, že by něco takového podepsal.

Podrobným studiem těchto tajných protokolů se zabýval i bývalý vysoký funkcionář KGB V. A. Sidak. Jeho závěry se opírají o řadu drobných chyb, které podle něj svědčí o tom, že tyto dokumenty jsou podvrhy²⁶. Na druhé straně uvádí zjištění sovětské rozvědky o snaze západních mocností a NATO vyrobít kompromitující materiály ve vztahu k sovětsko-německým smlouvám. Pro zájemce o fantastické příběhy uvádím, že první pokus svést na SSSR snahu rozbít Polsko provedla britská rozvědka již v roce 1935 (!!!) tedy dlouho do polské krize²⁷. Podobný názor mají i další, například F. I. Čujev, politolog a historik V. A. Nikonov²⁸, vnuk Molotova a S. G. Kara-Murza²⁹. ‚Tajné protokoly‘ tedy můžeme považovat jenom za další velký podvrh.

Jenomže tyto protokoly velmi dobře vyjadřují postoje a zájmy obou stran. Výše uvedený protokol na jedné straně dává Německu možnost vyřešit svoje problémy s Gdaňskem a kraji osídlenými Němci a na druhé straně za předchozího okázalého nezájmu Polska o sebe samotné a odmítnutí sovětských garancí Sovětskému svazu garantuje zachování Polska, jako nárazníkového státu mezi Německem a SSSR. Tím brání Sovětský svaz před přímým napadením Německem. Nejspíše se jedná o ústní dohodu, kterou pouze Ribbentrop písemně zpracoval ve své zprávě pro německou vládu. Později, aby rozklížili řady spojenců Němci vyrobili mikrofiši a na jejím základě potom goebblesovi pohrobci v SSSR i ‚sovětské originály‘. Podobně to zřejmě platí i pro ‚tajné protokoly‘ k Smlouvě o přátelství a hranici, když hranice byla vedena po Curzonově linii, víceméně po etnické hranici³⁰.

Harakiri, díl druhý

Události se však vyvinuly zcela jinak a to nikoliv vinou Stalina, ani SSSR, ba dokonce i Hitlera. Čelist vlastně spadla i Francii ...

Nejprve chrabré Polsko necelý týden před válkou uzavřelo spojeneckou dohodu s Velkou Británií³¹. Tato dohoda nebyla mířena proti bezprostředně hrozící německé agresi, jak by se za dané situace dalo čekat, ale byla spíše dělením sfér vlivu. Muchin se soustřeďuje na její tajný protokol: touto smlouvou se Litva a Danzig-Gdaňsk staly součástí zájmové sféry Polska a Velká Británie se zavázala Polsku v souvislosti s nimi poskytnout vojenskou pomoc. Kromě toho se Polsko výslovně zřeklo svého spojence Rumunska v případě, že jej napadne Německo (přes území Maďarska). Poláci si mysleli, že tímto chytře otevřeli Němcům tažení na SSSR, ale neuvědomili si, že ve skutečnosti je Britové převezli a Němcům je obětovali, aby se otevřela podstatně vhodnější cesta na východ přes území Polska.

Velká Británie tlačila, aby Polsko nevyhlásilo mobilizaci. Tím došlo k jejímu zdržení. Polská mobilizace totiž měla jednu zvláštnost související s anexí krasnoruských zemí: v této polské kolonii mobilizace také probíhala, ale zdejší lidé byli prakticky výhradně pouze řadovými vojáky, kteří jenom doplňovali oddíly sestavované v etnickém Polsku. Proto zkompletování jednotek trvalo déle.

Na druhé straně Stalin chtěl, aby se Polsko mohlo plně soustředit na válku s Německem a v této době dal armádě příkaz vzdálit se od hranic s Polskem. Německý protest potom SSSR ignoroval. 1.9. 1939 sovětský vyslanec v Polsku položil na ministerstvu zahraničí dotaz, čím může SSSR Polsku pomoci. Odpověď zněla, že mají 3,5 miliónu vojáků (!) a že tuto provokaci již zastavili ... Ve skutečnosti Polsko mobilizovalo asi 1,5 miliónu vojáků, ale akceschopné vojenské oddíly tvořily pouze zhruba polovinu z tohoto počtu.

Poláci se poměrně brzy zorientovali, uvědomili si sílu a organizaci německého útoku a polské šlechtě (důstojníci a generálové) došlo, že tento nepřítel je vybaven a připraven podstatně lépe, než oni a z nějakého rabování dobytých území, jako v Krasnorusku, nic nebude. A přes předcházející halasná prohlášení o válčení okamžitě ztratili zájem a nastala hromadná dezerce ... velitelů. Dezerce navíc proběhla, jak jedovatě poznamenává Muchin, v přísném služebním pořádku. Jako první utekl polský prezident, potom vláda, tu

26 nstarikov.ru/blog/83249

27 Мартиросян А. Б.: Сговор диктаторов или мирная передышка?, Вече, Moskva, 2009

28 www.posprikaz.ru/2014/08/sekretnye-protokoly-kotoryx-na-samom-dele-ne-bylo/

29 Кара-Мурза С. Г.: Советская цивилизация (том I, том II); Алгоритм, 2001

30 Když polská intervenční vojska v roce 1920 napadla RSFSR, obrátila se sovětská vláda k nedávno zřízené Společnosti národů s žádostí o pomoc. Za účelem stanovení hranic byla sestavena komise, v jejímž čele stanul britský ministr zahraničí George Curzon. Komise stanovila demarkační linii, známou dnes jako Curzonova linie.

31 www.fronta.cz/dokument/smlouva-o-vzajemne-pomoci-mezi-velkou-britanií-a-polskem

následoval vrchní velitel³², za ním mazal do Rumunska Generální štáb a potom důstojníci. Zatímco poddůstojníci a vojáci statečně bojovali. Již 5.9. 1939 přišel bojujícím vojskům rozkaz vrchního velitele fakticky k útěku do Rumunska a Maďarska. Tento rozkaz byl nesmyslný, protože se jednalo o útěk podél postupujících Němců. Rozkaz pouze kryl útěk šlechty. Ti, kterým se nepodařilo utéci, se rychle vzdali Němcům.

Míra zrady polské šlechty vyplývá z válečných ztrát. Polská armáda ztratila v této válce pouhých 66 tisíc vojáků, z uvážených 3,5 miliónu to je necelých 2%. Uvedený počet vojáků je nejspíše nesmyslný, ale pokud budeme předpokládat, že Polsko mělo ve zbrani někde okolo jednoho a půl miliónu vojáků, jeho ztráty byly pořád hluboko pod 10%. Například Sovětská armáda dotáhla válku do vítězného konce při ztrátách přes 200% výchozího stavu vojsk. Ještě výmluvnější jsou ztráty důstojníků. Muchin uvádí, že na začátku války je podíl důstojníků mezi padlými neúměrně vysoký, protože právě oni musí vojáky svým osobním příkladem naučit statečnosti v boji. Tak ve Wehrmachtu, při vynikající přípravě vojsk, na 100 německých vojáků a poddůstojníků padlých v bojích s Polskem bylo 8 důstojníků. Francie během následujícího roku na 100 vojáků a poddůstojníků ztratila dokonce 43 důstojníků³³. Při podobných relacích na 100 polských vojáků a poddůstojníků padli pouze 3 polští důstojníci³⁴! Ostatní prostě utekli. A tak do Velké Británie po pádu Francie přišlo asi 20 tisíc polských vojáků, tedy přibližně 1 svazek (divize). Tabulkový stav německé divize představoval 1 generála, 5 plukovníků a 620 důstojníků. Zatím se ve Velké Británii sešlo 37 polských generálů, 105 plukovníků a 6 tisíc důstojníků³⁵ ...

Dezercí vznikl velký problém Rumunsku. To sice bylo spojencem Polska, ale pouze pro případ války se Sovětským svazem. Pro případ války s Německem bylo neutrální a proto bylo povinné Poláky internovat. To také znamenalo se o ně starat a živit je. Jenomže šlo o spousty lidí. Proto Rumunsko internovalo pouze polskou vládu a vysoké vojenské činitele, zatímco v případě ostatních zavřelo oči a dělalo, že je nevidí. Rumunsko si nemohlo dovolit vydat polskou vládu Německu na jednání o kapitulaci, protože by to byl nepřátelský akt vůči Velké Británii a Francii. Nemohlo si ani dovolit vydat vládu do Francie, protože by to byl nepřátelský akt vůči Německu. Podstatné se pro další vývoj stalo to, že oficiální představitelé Polska svobodu v Rumunsku neměli. Nikdo jiný neměl oprávnění vystupovat jako oficiální zástupce Polska. To se týkalo i v podstatě loutkové Sikorského ‚vlády‘, ustavené ve Francii.

S Německem bojovali nejen polští vojáci a poddůstojníci. Velká Británie a Francie vyhlásily Německu válku 3.9. a již 5.9. francouzská armáda zaútočila a provedla na málo kryté linii průlom do hloubi Německa. Jenomže již 10.9. francouzský představitel při polském Generálním štábu poslal domů zprávu, že v polském velení vládne naprostý chaos a polský odpor se rozpadl během prvních dnů války. Zároveň Německo již začalo přesouvat svoje jednotky na západ a francouzská armáda svoje operace, které tímto ztratily smysl, zastavila a čekala na pomoc Velké Británie. Ta ovšem mezitím ‚zjistila‘, že pozemním vojskem prakticky nedisponuje. Francie zůstala proti, v tuto chvíli již mocnému a secvičenému sousedovi, sama, demoralizovaná neúspěchem svých bezpečnostních mechanismů. Polsko tak zradilo své spojence popáté.

Stejně tak byl překvapen i Hitler, který ještě 7.9. 1939 projednával podmínky polské kapitulace a požadavky na územní ústupky Polska. Hitler měl původně představu, že Polsko regulérně kapituluje a Německo si přitom obsadí Němci osídlené končiny. Ten zbytek se měl stát loutkovým státem a ‚Ukrajina‘ ‚nezávislou‘. Tedy polská vláda svým útekem zlikvidovala Polsko, zatímco Hitler ho chtěl zachovat.

Překvapen byl i SSSR. Předvídat, že se Polsko takto rozpadne, musel by se od začátku starat pouze o Krasnorusy a základem rozhraničení by se ihned stala Curzonova linie. Další kroky sovětské vlády by od začátku musely být odlišné. Zatím sovětská vláda zjistila, že polská vláda utíká do Rumunska a když jí došly důsledky, rychle, ale teprve 11.9. 1939 vyhlásila mobilizaci. Ač nekompletní, dostala vojska 17.9. za úkol obsadit krasnoruské končiny. SSSR se přestal zajímat o původní linii na řekách Pissa, Narva, Visla a San a nové rozhraničení tvořila právě Curzonova linie. Německo také v následující ‚Smlouvě o přátelství a hranici mezi SSSR a Německem‘³⁶ v rámci kompenzace za původní linii předalo do sovětské sféry vlivu Litvu.

Jenomže Polsko bylo proti útoku ze strany SSSR chráněno lépe, než proti útoku ze strany Německa. Pokud by sovětská vojska jen tak překročila svoje západní hranice, Sovětskému svazu by vyhlásily válku Rumunsko, Francie a Velká Británie. Přesně to, do čeho se SSSR snažila vmanévrovat Velká Británie.

Za této situace Stalin vymyslel další ze svých geniálních tahů. Na vstup sovětských vojsk je třeba získat souhlas zákonné polské vlády. Ta by samozřejmě takový souhlas nikdy nedala. Jenomže v souvislosti s útekem

32 Muchin s gusem popisuje útěk maršála Rydz-Smiglyho: Již 7.9.1939 utekl s radiostanicí a stíhacím plukem chránícím Varšavu do Brestu, jenomže zapomněl vzít šifrovací klíče. Zatímco pro klíče vyrazila spojka, Němci v Brestu vybombardovali radiostanici. Tak Generální štáb informoval svého vrchního velitele prostřednictvím motospojky... Již 10.9. ale zmizel i z Brestu, aby 16.9. dosáhl rumunských hranic.

33 Připomínám tímto krásnou scénu známého francouzského filmu ‚Kam se poděla sedmá rota?‘, kde statečný plukovník v poklidu popíjí pivo za německé dělostřelby, zatímco vojáci okolo něj se rozutíkali. Na pozadí uvedených informací se mi tato scéna jeví v úplně jiném světle.

34 Celkové ztráty Polska činily 66 tisíc vojáků, důstojníků mezi nimi bylo podle Muchina necelých 2000.

35 Мухин Ю.: Катинский детектив, Москва, Светотон, 1995

36 ru.wikipedia.org/wiki/Германо-Советский_договор_о_дружбе_и_границе

polské vlády do Rumunska vznikla možnost předat polské vládě nótu o tom, že SSSR přebírá ochranu krasnoruského obyvatelstva před německou agresí ve chvíli, kdy polská vláda sice formálně bude ještě v Polsku a tedy ve výkonu funkce, ale ve skutečnosti již bude internovaná v Rumunsku a neschopná jakkoliv odpovědět³⁷. A mlčení přece odjakživa znamená souhlas.

Jakmile sovětská rozvědka zjistila, že polská vláda překročila hranice Rumunska a byla internovaná, byl v noci na 17.9. 1939 z postele vytažen a na lidový komisařát zahraničních věcí pozván polský vyslanec. Tam mu náměstek lidového komisaře Potjomkin přečetl připravenou nótu. Vyslanec ji odmítl, ale písemný text nóty byl mezitím řádným protokolem předán zaměstnancům polského vyslanectví. Podle textu nóty v té době polská vláda již v Polsku nebyla. To okamžitě vyvolalo rozhořčenou reakci jak vyslance, tak i dalších polských představitelů, že prý polská vláda v Polsku ještě byla a zemi opustila teprve tento den. Jenomže přesně tím vznešená polská šlechta skočila na hrábě nastavené Stalinem: pokud vláda byla v Polsku, měla na tuto nótu oficiálně zareagovat – což se ale nestalo. (Formálně byl Beck internován teprve 19.9. poté, co odmítl požadavek Rumunska vzdát se funkce, to ale nic nemění na tom, že v této době byl v rukou rumunských úřadů a neschopen vykonávat svoji funkci.)

Následky byly jasné: nikdo, ani Francie a Velká Británie, ale ani Rumunsko neměly v ruce vůbec nic, co by je opravňovalo zahájit proti SSSR válku. Dokonce ani Společnost národů neosočila SSSR z agrese. Krasnorusko bylo za dané situace z nouze ctí, ale alespoň něco. Potom už jen připomeňme, že Německo proti této nótě, vedené vůči Německu ne zrovna v přátelském duchu uzavřených vzájemných smluv, podalo protest, který sovětská strana skromně ignorovala...

Jak byla sovětská vojska v Krasnorusku přivítána? Polská armáda se někde ve svých nejlepších tradicích rozutíkala, jinde zahájila válečné operace proti ne zcela mobilizovaným sovětským oddílům. Poslali proti nim i letectvo. V této době se polská armáda ve své kolonii stále chovala tak, jak byla zvyklá. Nedaleko Grodna přicházející sovětské oddíly zjistily 20.9. právě probíhající trestnou výpravu vznešených Poláků proti domorodcům. Sovětské oddíly zarazily vraždění (za oběť jí padlo 17 domorodců z toho 2 nedospělí chlapci) a následně musely chránit čerstvě zajaté Poláky před hněvem místního obyvatelstva³⁸. Po úspěšném obsazení krasnoruských končin se zapotili sovětský propagandisté. Jejich prvořadým úkolem bylo maximálně tlumit protipolské nálady a zabránit pogromům. Byli v tom poměrně úspěšní, protože až do německého útoku byl celkem klid. (Teprve německý útok znamenal změnu, Němci naopak začali povzbuzovat Krasnorusy k vyřizování účtů, protože jim to odlehčovalo v jejich těžkém díle prosazování árijské rasy. Krasnorusy používali v akcích proti Polákům a Poláky v akcích proti Krasnorusům. Úspěchem této politiky byl i volyňský pogrom.)

Samotné obyvatelstvo sovětské vojáky přivítalo s nadšením a poskytlo jim maximální pomoc. Sovětská vláda toto kladné přijetí využila a 30.9. 1939 předložila obyvatelům krasnoruských krajů návrh na připojení k SSSR. (Nabídka se netýkala Vilenského kraje a samotného Vilna, které SSSR postoupil Litvě.) Podmínkou bylo přistoupení na sovětský systém, znárodnění bank a velkých podniků a předání půdy rolnickým výborům. 22.10. se uskutečnily volby do Národního shromáždění, které mělo o celé záležitosti rozhodnout. Volební účast činila 94,8%. Již 27.10 se Národní shromáždění sešlo, aby 90,8% poslanců souhlasilo se sovětskými podmínkami a požádali Sovětský svaz o přijetí. O tom (budeme se tomu podívat?) se samozřejmě v našem dějepise neučí ...

Vzápětí o sobě dala vědět nikým nezvolená emigrantská polská vláda vedená Sikorským rozzlobená drzostí SSSR vyhlásit plebiscit a předat Litvě Vilno a vyhlásila Sovětskému svazu válku. Na území Krasnoruska začaly pronikat oddíly Armii Krajovej a začaly terorizovat obyvatelstvo. Sikorského navenek pouze silácké gesto mělo nepříjemný důsledek. Rozebereme si to za chvíli.

Když Sovětská vojska začala obsazovat Krasnorusko, zajímala početné oddíly polské armády. Zpočátku je pouze rozpouštěla a nijak se jejich osudem nezabývala. Proti tomu podalo protest Německo a žádalo, aby SSSR v souladu s válečným právem tyto jednotky internoval. Urychleně se proto jakýsi armádní důstojník, major Sopruněnko, jmenoval náčelníkem Správy ve věcech válečných zajatců a internovaných (dále jen UPVI)³⁹ a nechalo se na něm, aby se s tím nějak vypořádal. Nezbylo mu, než začít zabavovat kláštery, rekreační střediska a neobývané domy a vojáky tam umístil. Za internační tábory bylo přitom možno považovat pouze kuchyně, kde se v určený čas tito lidé skutečně jakžtakž soustřeďovali.

Vedle samotných vojáků do sovětského zajetí zřejmě šlo i mnoho jejich rodinných příslušníků a další lidé, především polští úřední činitelé, kteří bydleli v Krasnorusku. Samostatnou skupinu představovali židé, velké části z nich již došlo, že u Němců porozumění hledat nemohou. Do zajetí padlo 130 242 lidí⁴⁰. Je dobré si připomenout, že co autor, to vlastní čísla, ale s ohledem na preciznost Prudnikové budu uvádět pouze jí publikované počty, vycházející z hlášení náčelníka UPVI Supruněnka.

37 Мухин Ю.: Катинский детектив, Москва, Светотон, 1995

38 Вушков А.: Сталин. Ледяной трон, Москва, ОЛМА, 2005

39 УПВИ, viz ru.wikipedia.org/wiki/Сопруненко,_Пётр_Карпович

40 Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катинь. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

Další polské osudy

Stalin, stejně jako další sovětsí představitelé, byl Polskem velmi zklamán. Přesto později na Teheránské konferenci řekl, že pro bezpečnost SSSR je Polsko klíčové. Možná i proto podpořil návrh na zřízení Československo-Polské konfederace. Proti se však postavil Ludvík Svoboda, velitel v té době jediného vojenského tělesa, které prolomilo sovětskou izolaci a ve válce vystoupilo po boku SSSR. Tato miniaturní jednotka se připojila k bojující Sovětské armádě a dokonce se dožadovala zařazení do první linie. Postojem Svobody myšlenka na spojení Československa a Polska padla.

Ludvík Svoboda byl po ‚Mnichově‘ ostře protipolský. Před několika lety mi říkal generál-poručík Ing. Jaroslav Gottwald (v inkriminovanou dobu na vysokém postu v Západním vojenském okruhu ČSLA), že právě vážný protipolský záchvat starého nebojácného vojáka stál za rozhodnutím velmi rychle uklidit Ludvíka Svobodu z prezidentské funkce, protože z toho Československu hrozily vážné mezinárodní komplikace. Ve stavu snad ‚stařecké demence‘ měl sepsat vyhlášení války Polsku! – Jaké měl motivy a jaké měl cíle? Nevylučuji, že Ludvík Svoboda uvažoval pragmaticky a možná chtěl získat Kladsko, které Československo nezískalo ani po první, ani po druhé světové válce, a přitom jde o strategicky významné území vylepšující možnosti obrany státu.

Zatím s polskými oddíly v řadách spojenců byl problém. Tito vojáci svůj nezáměr o osud Polska předvedli již během války s Německem a po anexi Polska to nebylo lepší.

Teprve když Německo napadlo SSSR a spojencem SSSR se prohlásila Velká Británie, uzavřel Sikorski se SSSR mír. Zároveň byla uzavřena dohoda na zformování polského vojska pod velením generála Anderse. V SSSR byla vyhlášena amnestie. Jenomže s propouštěním to tak jednoduché nebylo. SSSR je velká země a náčelníci trestaneckých zařízení měli plány, které museli splnit, zvláště za válečného stavu – propouštět se jim nechtělo a nadřízení byli daleko. Kromě toho i ti nadřízení k zatčeným neměli zrovna moc důvěry a obávali se jejich protiruského a protisovětského postoje a proto je nechávali z pracovních táborů propouštět jen zvolna.

V prostoru Buzuluk za Volhou se začala sestavovat polská armáda, ale vznikalo kolem toho hodně problémů. Anders na jedné straně chtěl urychlené uvolnění vojáků do své armády, ale naplnit představy Sovětského svazu o vojenské spolupráci se bránil. Již 14. listopadu 1941 na jednom takovém setkání polského vyslance se Stalinem, kdy vyslanec Kot tlačil na propouštění polských vojáků a zvyšování stavu Andersovy armády, Stalin řekl, že Čechoslováci sestavili prapor a žádají jeho zařazení na frontu, zatímco Anders se svoji podstatně větší jednotkou na frontu odejít nechce. Omezení ze strany SSSR byla velmi rozumná, protože ti polští vojáci stáli SSSR spoustu peněz, které se daly využít podstatně lépe.

Zároveň s Poláky byli v Sovětském svazu internováni příslušníci československého legionu, který se pod velením podplukovníka Svobody s rozkladem polské moci rychle odebral do sovětského zajetí. Českoslovenští vojáci polským důstojníkům nedůvěřovali a otevřeně říkali, že namísto polské armády, která stejně na straně SSSR bojovat nebude, by Sovětský svaz měl podpořit vojsko československé.

S propuštěním polských důstojníků se výrazně změnilo jejich chování. Ihned nasadili svoje epolety a stejně rychle se u nich objevili důstojnickí sluhové. Problém byl v tom, že tím to i končilo. Jejich zájem jít osvobodovat svoji vlast zůstával pod bodem mrazu.

Poláci nakonec odmítli posílit obranu Stalingradu a vyžádali si přesun celé armády do Íránu. Lze vcelku oprávněně předpokládat, že Stalinovi tím spadl kámen ze srdce. Polská emigrantská vláda se totiž věnovala zajímavému vojenskému plánování – připravovala nasazení této jednotky po překročení polské hranice – a že se otočí a budou bránit Polsko před Sovětskou armádou.

V Íránu se Poláci předvedli v tom nejlepším světle. Mohutně zásobování z USA se zase pilně věnovali špekulaci a dámy ... nejstaršímu řemeslu. V takovém rozsahu, že to začalo vyvolávat protesty místního obyvatelstva. Zájem začali jevit i vojenští inspektoři armády Spojených států, kam že se ztrácejí válečné dodávky polské armádě. Po nějaké době se britské vládě podařilo přesunout část jednotek do Palestiny (pořád daleko od Němců), ale s válčením to bylo na draka. Přestože Britové v Africe měli nedostatek vojsk proti Rommelovi, polské oddíly generál Montgomery do boje nepřivedl. Nakonec se Britům podařilo zapojit do bojů u Montecasino v Itálii pouze polský sbor, ten se však nijak nepředvedl. Na tomto úseku fronty měli Němci klid, zatímco na ostatních úsecích fronty dostávali zabrat. Je ovšem pravda, že když pod tlakem sousedních jednotek Němci vyklidili pozice, polský sbor je rychle zaujal a vztyčil polskou vlajku. Byli naprosto sebejistí a považovali to za svůj úspěch.

Na druhé straně máme vážné podezření na spolupráci polské emigrantské vlády s Německem. Jde o dvě věci. Tou první je postoj Sikorského vlády k německé propagandistické kampani okolo ‚Katyně‘ – tím se budeme zabývat za chvíli a ta druhá souvisí s překvapivým německým obsazením Norska, které přišlo jen těsně před tím, než to samé chtěla provést Velká Británie. Sikorského vláda o britských plánech věděla, protože se tohoto tažení měly zúčastnit i polské oddíly. V žádném případě nelze vyloučit, že Němci se o připravované operaci, která by jim značně omezila přísun velmi důležité železné rudy, dověděli právě odtud.

Přesto všechno Poláci pořád a dokola nadávají na Sovětský svaz a Rusy především. A tak se jen okrajově podívejme na další takový předsudek, že prý SSSR odmítl pomoc varšavskému povstání. Jak Axell, tak i Overy⁴¹ upozorňují, že účinná pomoc prostě nejenže nebyla možná, ba dokonce, že toto povstání bylo s Churchillovým vědomím zorganizováno tak, aby pomoc přijít nemohla! Existuje totiž memorandum britského Generálního štábu W. Churchillovi, v němž se píše, že (volně cituji) „ve věci varšavského povstání Vás žádáme, abyste polský odboj upozornil na to, že o případné pomoci a koordinaci operací se musí dohodnout se SSSR, neboť Velká Británie pomoci nemůže a podle našeho názoru za daných okolností ani SSSR“. Ale i za těchto okolností pomoc vlastně SSSR v mezích možností daných aktuálním rozložením fronty poskytl, ale Poláci s vyslanými jednotkami nespolupracovali a vlastně se postarali o jejich zničení a o zavraždění emisarů! (mimo jiné viz Rokossovskij a Žďárský⁴²).

Stalin ovšem s Polskem počítal a potřeboval, aby se polské jednotky zúčastnily osvobození Polska, protože jedině tak lze budovat rozumný vztah obyvatelstva k vlastní zemi. Schopného velitele našel v plukovníku Berlingovi, ale po dosavadních zkušenostech sáhl ke zvláštním opatřením při formování jeho vojsk. Ze sovětských jednotek stáhl všechny vojáky, jejichž příjmení vypadala jako polská a převedl je k Berlingovi. Díky tomu byla jeho armáda způsobilá boje, ale za tu cenu, že přibližně polovinu jejich vojskových ztrát tvořili sověští vojáci. V sovětské armádě koloval vtíp:

Polský kněz vede před bitvou bohoslužbu a nakonec dává políbit vojákům kříž. Jeden voják mu pošeptá: „Já ten kříž nemůžu políbit, jsem komsomolec.“ Kněz mu šeptem odpoví: „Jen ho polib, já jsem bolševik.“

Na závěr ještě jedna perlička. Němečtí generálové nechtěli jít do války proti Polsku. Hitler musel provést zvláštní opatření a k velitelům vojsk postavil politické komisaře, aby zabránili převratu⁴³. Vykládejte mi ještě chvilku o rudých komisařích.

Masakr v Kozích Horách

Vraťme se k zajatým polským vojákům. Kolem jejich dalšího osudu vznikla legenda, která se stala základem protisovětské hysterie v celém světě. Tak se na jejich další osud podíváme trochu podrobněji. Ve skutečnosti celý tento případ je na samostatnou a hodně tlustou knihu, proto ve skutečnosti budu velmi stručný a budu se omezovat jen na podstatné záležitosti. Jako obvykle má čtenář k dispozici k podrobnějšímu studiu literaturu uvedenou v poznámkách pod čarou⁴⁴.

Většina lidí toto zná jako ‚Katyňský masakr‘. Fakticky se v Katyni nestal. Ve skutečnosti proběhl dost daleko odtud, v prostoru chutoru (osady) Kozí Hory. Před rokem 1989 se bez uvádění jakýchkoliv důkazů u nás tvrdilo, že ‚Katyňský masakr‘ provedli Němci. Po roce 1989 se zase rozšířilo přesně opačné tvrzení, že to byl další ‚typický zločin zlého Stalina a jeho katů‘.

Všeobecně známé události

V sovětském zajetí zůstali polští vojáci a další činníci, které se nepovedlo ani propustit, ani obměnit s Němci a jejich postavení se zhoršilo postojem Sikorského. Na jedné straně sice Sikorski neměl oprávnění jménem Polska vystupovat, ale na druhé straně při internované oficiální polské vládě, neschopné jakkoliv konat, si toto právo s podporou západních mocností uzurpoval. Následkem jeho kroků se internovaní polští vojáci změnil na válečné zajatce. Přitom vzhledem k tomu, že v té době žádné válečné operace neprobíhaly a v Evropě vznikla určitá patová situace, nebylo jasné jak dlouho tento stav bude trvat.

Ke změně situace došlo na jaře 1940, kdy rodiny ztratily se zajatými vojáky kontakt. Až dosud fungovalo poštovní spojení, nyní od zajatců přestaly dopisy chodit. Zde se objevilo podezření, že zajatci byli popraveni a na tom později Goebblesova kumpanie postavila svoje tvrzení. Potom nastalo takové mezidobí zůstávající jakoby ve tmě.

Teprve 18. února 1943 polské hroby ‚objevila‘ německá tajná vojenská policie a začaly výkopy. 13. dubna téhož roku Němci otevřeně vyhlásili, že našli u Smolenska hroby popravených Poláků. Prý jich je asi 10 tisíc. Sovětská vláda neznaje skutečný stav věcí odpověděla, že v oblasti probíhaly archeologické vykopávky, čímž

41 Мозохин О.: Право на репрессии: внесудебные полномочия органов государственной безопасности (1918-1953), Кучково поле, 2006
viz www.e-reading.club/chapter.php/1010006/5/Mozohin_-_Pravo_na_repressii.html

42 Žďárský M.: Polsko-sovětská válka v československé a české historiografii; diplomová práce, MU Brno
Rokossovskij K. K.: Povinnost vojáka, Nakladatelství Obzor, Bratislava, 1974

43 Rybas S.: Stalin – krev a sláva; Ottovo nakladatelství, Praha, 2015

44 Jen trojice Muchinových knih Катинский детектив, Антироссийская подлость, Главная антироссийская подлость a kniha Prudnikové a Čigirina Ложь, ставшая историей mají dohromady okolo 2000 normostran textu.

nahrála na smeč Goebblesovi. Potom již přiznala nasazení důstojníků na opravách silnic, opět k radosti Goebblesa. Němci sestavili mezinárodní komisi, jejímiž členy jmenovali 13 významných patologů z okupované Evropy. Komisi vedl vatislavský patolog dr. Gerhart Buhtz. Tato komise 29. a 30.4. 1943 provedla šetření a její členové pak na cestě zpět na jakémsi letišti, vzdáleni od novinářů, podepsali předložený protokol. Protokol uváděl, že se masakr udál na jaře 1940 a že tedy viníkem byl SSSR⁴⁵.

Goebbles okolo této záležitosti rozpoutal velkou protizidovskou kampaň – v Katyni prý vraždili sovětský židé. Naneštěstí se k tomu velmi rychle připojil Sikorsky a již 16.4. 1943, bez jakýchkoliv důkazů, prohlásil za viníka SSSR. Sikorski toto prohlášení udělal navzdory Churchillově žádosti zdržet se v tomto směru jakéhokoliv vyjádření a podpořit tak Němce.

Po osvobození Smolenska sestavil SSSR vlastní komisi, vedenou akademikem Burděnkem. Komise zjistila, že spousta mrtvol byla prohledána a měla rozpárané kapsy. Byla však nalezena další těla, neprohledaná, a u těch byly objeveny dokumenty, datované do listopadu 1940 až června 1941! Výsledky místních obyvatel ukazovaly na masivní popravy v prostoru Smolenska na podzim roku 1941⁴⁶, vykonané snad jakýmsi stavebním oddílem č. 537. Podle personálu rekreačního střediska NKVD v Kozích Horách popravy prováděl asi 30-ti členný oddíl Einsatzgruppen pod velením jakéhosi snad podplukovníka (oberst-lieutenant) Arene, či Arnee (svědkyně takto uvedla do protokolu z doslechu známé jméno velícího důstojníka).

Další pokračování proběhlo u Norimberského procesu. Bylo již po válce a cesty bývalých spojenců se rychle rozcházel. Projevilo se to právě při projednávání masakru v Kozích Horách. Soud připustil požadavek obhájců, aby SSSR prokázal německou vinu na tomto masakru a přitom odmítl vyšetřovat jako obviněného pravděpodobného velitele poprav, tehdy již plukovníka Fridricha Ahrense. Byl vyslýchán pouze jako svědek, protože byl velitelem spojového pluku č. 537 umístěného v Katyni. Ve své výpovědi odmítl, že by věděl o nějakém stavebním oddíle č. 537 a tím to pro soud skončilo. Za kuriózní lze považovat i to, že soud přijal i další Ahrensovo tvrzení. Ahrens vypověděl, že o hrobech do jara 1943 nevěděl, ačkoliv bydlel v bývalém rekreačním středisku NKVD vzdáleném jen několik set metrů od hrobů, v nichž bylo pohřbeno snad okolo 37 tisíc lidí. Tyto hroby musely strašlivě páchnout. Soud na tomto skončil a dále se touto záležitostí nezabýval. Sovětský výklad události byl zpochybněn.

Potom se již naplno rozhořela studená válka a Západ se snažil rozvinout zpochybnění vzniklá na Norimberském soudu. V letech 1951-52 se tímto případem zabýval vyšetřovací výbor Kongresu USA. Při té příležitosti generálmajor Bissell prohlásil, že dřívější postoj USA, že viníkem masakru je Německo, vycházel z nutnosti udržet se SSSR dobré vztahy s ohledem na válku s Japonskem. Obvinění sovětské strany se setkala s pozitivním přijetím polské emigrace a inteligence, silně protisovětsky zaujaté. Vidina možných sovětských kompenzací tuto náladu dále podněcovala.

Ovšem rozhodující se stala sovětská perestrojka. Po chruščovovské likvidaci sovětského zřízení⁴⁷ přišla brežněvovská éra stagnace a ta se jen snažila znovu natřít fasádu, ale již rozpadajícího se díla. Samotné rozkladné procesy uvnitř společnosti postupovaly dále. Postupně se poztrácely bezpečnostní mechanismy.

Náhle se vojenské oddělení Generální prokuratury SSSR začalo ‚katyňským masakrem‘ zabývat. Vyšetřování vyústilo ve veřejná prohlášení prokurátorů, z kterých vyplývala vina SSSR na tomto masakru. Nakonec snad i Gorbačov měl vzít vinu za ‚Katyň‘ na SSSR. Píše ‚snad‘, protože podle Soukupa jeho prohlášení zřejmě vůbec jednoznačné nebylo⁴⁸: „Kdybychom to udělali my, museli bychom se omluvit“. Vzhledem k tomu, že přesný text jeho řeči nemohu nikde najít, považuji toto za pravděpodobné.

V každém případě goebblesovským pohrobkům se podařilo společnosti vštípit názor, že vina je na straně SSSR. Nemálo se na tom podíleli Goebblesovi kumpáni z řad sovětské ‚elity‘, vedle vojenské prokuratury (jmenovitě lze uvést tato jména⁴⁹: plk. Tretěckij, pplk. Jablov, mjr. Šalamajev, pplk. V. Graněnov a dozorový prokurátor plk. N. L. Anisimov; velmi mě však překvapilo, že ačkoliv na Internetu lze nalézt spoustu informací o mnoha i poměrně nevýznamných lidech, právě o těchto postavách, jejichž konání má ohromné dopady na ruské veřejné mínění, vyhledávače google i yandex nenacházejí vůbec nic!) především Gorbačovova ‚pravá ruka‘ Alexandr Nikolajevič Jakovlev. Podle goebblesovců v Kozích Horách bylo popraveno asi 4-5 tisíc polských důstojníků, další do celkového počtu okolo 15 tisíc byli popraveni ve věznicích v Charkově a v Kalininu. Aby jich bylo více, dalších více než 7 tisíc mělo být popraveno na dalších místech USSR a BSSR.

45 F. Hájek: Katyňské důkazy viz katynbooks.ru/hajek/Hajek_rus_cz.html

46 Бурденко Н. Н.: Сообщение Специальной Комиссии по установлению и расследованию обстоятельств расстрела немецко-фашистскими захватчиками в Катинском лесу военнопленных польских офицеров. [Viz ru.wikisource.org/wiki/Сообщение_Специальной_Комиссии_\(Бурденко\)](http://Viz.ru.wikisource.org/wiki/Сообщение_Специальной_Комиссии_(Бурденко))

47 Prudniková píše, že již Chruščov nabídl Gomulkovi, že se přizná, že masakr je dílem SSSR a odpovědnost za něj nese Stalin. Gomulka to zarazil tím, že žádal důkazy, které Chruščov samozřejmě neměl.

48 Soukup: Quo vadis Putine?, Riopress, 2003, ISBN 80-86221-73-3

49 Яжборовская И., Яблоков А., Парсаданова В.: Катинский синдром в советско-польских и российско-польских отношениях, viz www.katyn-books.ru/library/katinskiy-sindrom12.html

A nakonec se začaly objevovat zprávy o existenci jakýchsi dokumentů, které mají jasně dokazovat sovětskou vinu na masakru. Ty se zhmotnily někdy v říjnu roku 1992 a světlo světa zřel korunní důkaz sovětských zločinů v Katyni – ‚paket č. 1‘. Je to celý balíček dokumentů, mezi nimiž klíčovým je zpráva Beriji Politbyru, v níž žádá pro zajaté polské důstojníky a četníky trest smrti. Za účelem řešení tohoto úkolu navrhuje sestavit zvláštní ‚trojku‘. Nyní tedy již není o čem hovořit.

Anebo je?

Poláci v rukou barbarských bolševiků

Již jsem zmínil, že Sovětská armáda internovala 130 242 lidí. To bylo ohromné číslo, za kterým musela být rozsáhlá infrastruktura a zásobování. Přesto nějaké větší problémy nenastaly. Nejhorší situace byla s vodou, internovaní neměli v prvních týdnech dostatek vody na umývání, ale i to se podařilo poměrně rychle vyřešit. Sovětská vláda měla snahu se internovaných zbavit tak rychle, jak jen to půjde. Proto se počty internovaných rychle snižovaly. V prvé řadě po začlenění krasnoruských krajů do SSSR byli z táborů uvolněni všichni vojáci a řada poddůstojníků, kteří zde měli své bydliště, dohromady 42 400 lidí. Další byli ti, kteří požádali⁵⁰ o předání německé straně – to byli především obyvatelé západních německy mluvících krajů, těch bylo 42 492. Poměrně velkou skupinou tvořili židé. Přestože již bylo po ‚křišťálové noci‘⁵¹ a židé zřejmě poměrně masívně prchali před Němci do SSSR, tak další skupiny se rozhodly odejít pod německou správu. Opačným směrem přicházeli především obyvatelé krasnoruských krajů, kteří byli ihned propouštěni domů. Celá tato operace trvala asi dva měsíce, tedy zhruba do konce roku 1939. Zbytek tvořily dvě skupiny. Zhruba 25 000 lidí ‚dostalo podmínku‘ – pokud budou pracovat (byli dáni k dispozici lidovým komisariátům dopravy a hutnictví železa), budou propuštěni.

Poslední skupina představovala problém. Tvořilo ji důstojníci (ti byli internováni ve Starobělsku u Luganska) a příslušníci polských elit (internovaní v areálu bývalého kláštera v Ostaškovu v Kalininské oblasti) – úředníci, četníci a pracovníci vězeňské správy. Velmi agilní byli mladí poddůstojníci (internovaní v Kozelsku u Smolenska⁵²) Potíž s těmito lidmi spočívala v tom, že jejich jádro tvořili lidé, kteří po roce 1920 ‚kolonizovali‘ krasnoruské kraje anebo byli naladěni k sovětskému zřízení a Rusům krajně nepřátelsky. Kromě dalšího tito lidé byli z velké části namočení v pogromech v Krasnorusku a byli mezi nimi lidé zodpovědní za smrt mnoha válečných zajatců Tuchačevského armády. Tito lidé se stali předmětem pečlivého prošetřování a nemalá část byla předvolána před vojenský soud. Dodnes nejsou čísla souzených a popravených zveřejněna, ale odhady Prudnikové i Muchina jsou shodné – k trestu smrti bylo odsouzeno někde okolo tisíce lidí. Zůstalo asi 8 500 vojáků a 6 500 nevojáků.

Tito lidé byli prakticky nepoužitelní. Nebylo možné je zařadit do polské armády, protože bylo nebezpečí, že obrátí svoje zbraně proti SSSR – a nemálo z nich to otevřeně prohlašovalo. Nebylo možné je ani demobilizovat a propustit domů (měli bydliště v krasnoruských krajích), protože by představovali podhoubí pro Armiju krajovu, která ihned po připojení krasnoruských končin k SSSR začala terorizovat obyvatelstvo. (Ostatně řádění Armiji krajovej vyvolalo protiakci sovětských bezpečnostních složek a odtud se v této skupině objevilo velké množství dalších lidí.) Nebyl ani důvod je jen tak zbůhdarma krmit a čekat, že snad někdy v budoucnu budou propuštěni do osvobozeného Polska a možná dostanou na stará kolena rozum. Že by sami byli v zajetí ochotni pracovat, to přece bylo pod úroveň těchto společenských ‚elit‘. Co dělali? Jelikož internační tábory prakticky hlídané nebyly, internovaní se potulovali po širém okolí a po místních tržištích se pilně věnovali spekulaci⁵³.

Přesto se sovětské představitelé pokusili ze zajatých vojáků sestavovat polské vojsko. Došlo k tomu již začátkem roku 1940, z bezpečnostních důvodů na Dálném východě. Ke svému velkému překvapení, většina ze zajatců, a především důstojníci, o účast v těchto jednotkách neprojevila nejmenší zájem. K tomu zde byl problém s tím, že Sikorski vyhlásil Sovětskému svazu válku a ačkoliv by je SSSR rád viděl v osvobozenéckém boji, tito lidé museli zůstat v zajetí a nebylo vůbec jasné, jak dlouho to bude trvat. Naopak, z internovaných se stali váleční zajatci. Nakonec ta ‚vznešenější‘ část zajatců (důstojníci a inteligence) odmítla pracovat (poddůstojníci a vojáci si takovouto svévoli nedovolili, ale ani ti se v práci zrovna nepřetrhli, zatímco zajatci ruské a německé národnosti s prací problém neměli). Něco takového velmi iniciativní a činorodí lidé a vlastenci typu Beriji nemohli pochopit.

Nejspíše Berija proto vymyslel způsob, jak zajaté Poláky ‚vyléčit‘: změni jejich postavení a z válečných zajatců se stanou trestanci odsouzení k výkonu trestu v nápravně-výchovných táborech. S tou příčinou potrestání to sice bylo jako s proviněním Ježíše Krista, ale takovýto postup řešil podstatné problémy. Pokud se jim prostě

50 Ve většině případů si Německo a SSSR obměňovaly zajatce na základě přímého souhlasu, nebo žádosti příslušné osoby. Prudniková ovšem upozorňuje, že to neplatilo úplně vždy, někdy se obměna prováděla pouze na základě žádosti druhé strany.

51 Křišťálová noc – organizovaný protižidovský pogrom z 9. na 10. listopadu 1938, kterým začaly v Německu a tzv. ‚Sudetech‘ masívní protižidovské represe. Viz cs.wikipedia.org/wiki/Křišťálová_noc

52 Zde uvádím trojici nejvýznamnějších internačních táborů, kromě nich byly i další, především je nutno jmenovat tábor v Grjazovcích, kde se soustřeďovali lidé, kteří byli odesíláni do Německa. Andersova armáda zase byla soustředěna v Buzuluk. Kromě toho původně existovala celá řada dalších míst, kde byli Poláci internováni, ale s postupným snižováním stavu se ostatní tábory rychle vyklížely.

53 Мухин Ю.: Катинский детектив, Москва, Светотон, 1995

nebude chtít bojovat za svoji vlast, budou se válečného úsilí účastnit svojí prací. Navíc se tím vymezila i doba, po kterou zůstanou zatčenými.

Berija byl k něčemu takovému dostatečně vybaven. Jako lidový komisař vnitra měl za účelem řešení zvláštních případů tzv. Zvláštní poradní sbor NKVD SSSR. Pojďme se podívat na předpis, který tento orgán definoval⁵⁴:

Usnesení Politbyra Ústředního výboru VKS(b) o stanovách Zvláštního poradního sboru
8.4. 1937

1. Poskytnout NKVD právo trestat osoby, uznané za společensky nebezpečné, vyhnanstvím na dobu až 5 let pod přísným dohledem v oblastech, jejichž seznam vede NKVD, trestat tyto osoby zákazem pobytu v hlavních městech, velkých městech a průmyslových střediscích Svazu sovětských socialistických republik až na 5 let, trestat je až 5 lety pobytu v nápravně-výchovných táborech a izolačních zařízeních při táborech a také vyhostit společensky nebezpečné zahraniční občany ze SSSR.

2. Poskytnout NKVD právo potrestat vězněním na 5-8 let osoby podezřelé ze špionáže, sabotáže, podvracení a terorismu.

3. Za účelem výkonu bodů 1 a 2 se při NKVD zřizuje Zvláštním poradní sbor ve složení:

- a) Náměstků NKVD,
- b) Zplnomocněnce NKVD pro RSFSR,
- c) Náčelníka Hlavní správy Dělnicko-rolnické milice,
- d) Lidového komisaře republiky, na jejímž území případ vznikl.

4. Zasedání zvláštního poradního sboru zasedání se povinně účastní Prokurátor Svazu SSR, nebo jeho zástupce, který v případě nesouhlasu s rozhodnutím zvláštního poradního sboru, nebo s předáním případu zvláštnímu poradnímu sboru má právo podat protest k prezídiu ÚVV Svazu SSR.

V těchto případech se rozhodnutí zvláštního poradního sboru pozastavuje až do té doby, než o tom rozhodne prezídium ÚVV.

5. Rozhodnutí Zvláštního poradního sboru o vyhnanství, nebo uvěznění v pracovním táboře, či vězení musí být v každém jednotlivém případě doplněno uvedením důvodů tohoto trestu, místem pobytu vyhnance a dobou trestu.

Zvláštní poradní sbor NKVD SSSR odsoudil tu část zajatých Poláků, kteří neprojevíli zájem o boj za svoji vlast a kteří představovali vzhledem ke svým postojům nebezpečí pro Sovětský svaz. Tímto způsobem je alespoň přiměl k tomu, že se válečného úsilí zúčastnili svojí prací.

Zvláštní poradní sbor vynášel tresty bez přítomnosti obviněného pouze na základě písemné dokumentace. Rozhodnutí obsahovalo druh trestu (v těchto případech nápravně-pracovní tábor), délku trestu a místo jeho výkonu. Následně byl odsouzený převelen do daného tábora, seznámen s trestem a současně na vedení NKVD byla odeslána zpráva o vykonání rozhodnutí.

Součástí trestu byla ztráta práva korespondence. Toto je zajímavá otázka, proč k tomu došlo. Muchin píše, že by se tím vyrazila skutečnost, že již nejsou válečnými zajatci, což bylo v rozporu s válečnými zvyklostmi. Jenomže Prudniková uvažuje o jiné příčině⁵⁵. Pokud by tito vojáci vstoupili do vojska bojujícího proti Němcům, pak jejich dopisy by to zcela jistě prozradily – a Němci by si toho povšimli. Korespondence s rodinnými příslušníky proto přímo ohrožovala rodinné příslušníky vojáků. Zatím zákaz korespondence představoval jednoduchý způsob, jak oddělit polské vojsko a jeho vojáky od jejich rodin na okupovaném území. Byla to jistá ochrana jejich rodinných příslušníků před nacistickým terorem. Tímto způsobem se likvidovala jedna příčina odporu Poláků vstupovat do armády. V každém případě tato skutečnost se stala základem tvrzení, že viníkem je SSSR. Zde sovětské představitelé nedomysleli důsledky svých kroků a sami nesou vinu na obviněných, která na ně padají.

Odsouzení byli převeleni z internačních táborů pod správou UPVI do pracovních táborů spravovaných místními orgány NKVD. Z jakéhosi důvodu, snad kvůli utajení, byla pro tyto odsouzené zřízena trojice samostatných nápravně-výchovných táborů zvláštního určení – všechny západně od Smolenska: jeden na silnici do Minska, druhý na silnici do Vitebska a třetí v Krasněnském okrese. Podle náčelníka Tábora zvláštního určení č.

54 Мозохин О.: Право на репрессии: Внесудебные полномочия органов государственной безопасности (1918-1953), Кучково поле, 2006
viz www.e-reading.club/chapter.php/1010006/5/Mozohin_-_Pravo_na_repressii.html

55 Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

1 V. N. Větošnikova v nich bylo celkem asi 7,5-8 tisíc trestanců⁵⁶. S lopatami a krumpáči, nevyrušováni dopisy svých blízkých, mohli při opravách silnic v klidu přemýšlet o svém podílu na slávě své vlasti. Převod pod pravomoc NKVD byl doprovázen stručnými zprávami, které Goebblesova kumpanie vydává za informace o počtech popravených⁵⁷.

Proč nemohli být postříleni na základě rozhodnutí nějaké ‚trojky‘? Prostě proto, že po 17.11. 1938 ‚trojky‘ již neexistovaly a nebylo nic, na základě čeho by se mohly sestavit⁵⁸. A postřílení jen tak bez ‚trojek‘? Nezávisle na tom, jestli budeme předpokládat, že Stalin a Berija byli ‚zlí‘ anebo ne, tak nelegálně je nebylo možno postřílet proto, že by si případní kati byli velmi dobře vědomi, že po takové popravě budou příště na řadě sami. Buď by na jejich účet samotný diktátor mohl uklidnit zcela nepochybně následně vzednutou opozici, nebo by této fakticky kompromitace využili kolegové samotných katů. Nařízení nějakého, třeba i samotného Stalina, pořád bylo v dané záležitosti nelegální. Pokud by se vůdcové SSSR (nebo jakéhokoliv jiného státu) k něčemu takovému snížili, velmi rychle by proti sobě sjednotili opozici, která by je svrhla. Nejistota vykonavatelů moci by vyvolala jejich neovladatelnost a vedla by k likvidaci společenské organizace, tedy v tomto případě samotné sovětské moci. Je to nesmysl. Proto každý stát stanovuje pevná pravidla a pečlivě dbá na jejich dodržování. Zde, kromě řádného soudu, žádnou jinou možnost nechat někoho popravit, nemáme.

V září 1940 vydal Sopruněnko příkaz Starobělskému táboru skartovat dokumentaci, jednalo se celkem o 4031 případů. Skartace se netýkala operativní dokumentace. Protože osobní průkazy měli váleční zajatci u sebe, operativní dokumentace musela zahrnovat samotné spisy, podle kterých byli souzeni. Zachování spisů by v případě jejich poprav nemělo smysl. Tato skartace zřejmě znamenala ukončení převodu zajatců z pod UPVI pod místní správy NKVD. Operativní dokumentace byla předána táborem, kde tito, nyní již trestanci, pobývali.

Podle Muchina o celé této operaci Stalin nejspíše nevěděl. Svědčí o tom rozhovory Stalina se Sikorským a jeho vyslancem Kotem z podzimu 1941, kdy Stalin zjevně nebyl připraven, že by otázku ohledně osudu polských důstojníků mohl dostat. To je pro Stalina zcela neobvyklé, Stalin se na jakákoliv jednání vždy bezchybně připravoval a proto také dosahoval tak dobrých výsledků. V tomto případě po dotazu Sikorského pouze vznesl dotaz sovětskému aparátu – tehdejšímu náčelníkovi UPVI Sopruněnkovi, který teprve 3.12. 1941 podepsal zprávu pro Stalina, že 15 131 Poláků bylo předáno místní správě NKVD. Jenomže v té době byla přímo ohrožena Moskva, zatímco oblast Smolenska byla okupovaná a konkrétní informace prakticky neexistovaly. Než si Stalin ujasnil, že se jednalo o převod ze stavu válečných zajatců do stavu trestanců následkem rozhodnutí Zvláštního poradního sboru NKVD, uplynulo dost času. Pokud by o jejich osudu něco věděl, měl by zcela jistě dobře připravenou odpověď.

Berija prostě tuto operaci provedl o své vůli na základě svých pravomocí. Jediný problém se týkal změny stavu válečných zajatců na trestance, což ženevské konvence neumožňují. Jenomže SSSR v té době nebyl jejich signatářem a Berija se jimi proto nemusel řídit. Bez ohledu na to, že Stalin zřejmě pracoval na podpisu těchto smluv.

U těch ženevských konvencí ještě chvíli zůstaneme. Sovětská vláda k nim měla výhrady a pro zacházení s válečnými zajatci sestavila vlastní zákon. Ve skutečnosti se příliš od mezinárodních ženevských konvencí neodlišoval a na jedné straně pouze odrážel cosi, co lze snad nazvat ‚třídní‘ specifika, a na druhé straně na rozdíl od ženevských konvencí sovětský zákon byl podstatně jednodušší a pro řadové vojáky, kteří se jím měli řídit, srozumitelnější. Ona ‚třídní specifika‘ spočívala pouze v tom, že vojáci neměli právo nosit hodnostní označení, medaile a řády a důstojníci neměli žádné výsady, především právo odmítnout v zajetí pracovat.

Na závěr ještě uvedme, kolik Poláků v sovětském zajetí a vězení zemřelo: podle Prudnikové to bylo celkem 389 lidí⁵⁹.

Výkladový slovník

Dosud nám tady hodně nahlas mluvili Goebblesovi kumpáni. Až na několik drobností to skoro vypadá, že mají pravdu. Nyní se proto podívejme na méně známé aspekty událostí. Dříve, než začneme celou záležitost rozebírat, bude dobré si ujasnit několik termínů:

56 Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

57 Удajně ‚исполнено‘ (splněno) = popraveno.

58 Молотов В.М., Сталин И.В.: Об арестах, прокурорском надзоре и ведении следствия: Постановление Совета Народных Комиссаров СССР и Центрального Комитета ВКП(б), 17 ноября 1938 года viz Сталин И.В.: Сочинения. – Т. 14., nakladatelství „Писатель“, 1997, str. 283–289. viz grachev62.narod.ru/stalin/t14/t14_56.htm

59 Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

Sonderkomando – oddíly tvořené zajatci, nebo vězni, které Němci používali na ‚špinavou práci‘. Základním sanitárním opatřením po vykonaném díle byla poprava celého oddílu. Proto je Němci s oblibou používali pro provádění utajených prací.

Einsatzgruppen – německé uzavírací (možná lépe kolonizační) jednotky. Byly tvořeny příslušníky SS. Za postupující armádou podle předem připravených pravidel a seznamů vyhledávaly určité osoby a skupiny obyvatel a prováděly jejich ‚likvidaci‘. Byly to poměrně malé oddíly specializované na hromadné popravy. Po vykonání zadané ‚práce‘ se přesouvaly dále a nijak je nezajímal další vývoj. Výkon poprav proto běžně prováděly v blízkosti svého pobytu a nijak svoji činnost neskrývaly. Právě tyto jednotky jsou zodpovědné za většinu německých válečných zločinů. Tyto jednotky byly činné již během okupace Československa⁶⁰.

Tannenberk – operace Einsatzgruppen, jejímž cílem byla likvidace polského národního vědomí. Podle nacistických představ nositelem tohoto vědomí je inteligence a proto po její likvidaci přestanou Poláci existovat jako národ⁶¹. Operace představovala seznam asi 60 tisíc polských občanů určených k likvidaci. Seznam zahrnoval příslušníky inteligence, důstojníky, lékaře, učitele a státní úředníky.

Operation 1005 – v roce 1942 začali Němci tušit, že by válka nemusela dopadnout podle jejich představ, a proto provedli zastírací operace, jež měly za úkol zakrýt oběti řádění oddílů Einsatzgruppen a pokud možno je přičíst na vrub SSSR⁶². Plodem tohoto ‚úsilí‘ byly velké hranice spalující hnijící mrtvoly v Chelmnu, kremační pece v Osvětimi, stejně jako rozbití hromad kostí pásovými vozidly – aby se nedaly spočítat oběti. Ač se o tom nemluví, tato operace musela zahrnovat i informační diverzi a informační šum. Vrcholem byla snaha shodit hromadné popravy na SSSR.

‚Stokrát opakovaná lež se stává pravdou‘ – sice zřejmě nikdy neprohlášené, ale přesto životní krédo kulturního ministra třetího rajchu doktora Goebbelse.

Poláci v rukou civilizovaných Němců

Zajatí Poláci v pracovních táborech již zůstali. Na začátku války se velmi rychle zhroutil Běloruský front. Potom nejprve 11.7. 1941 německé jednotky udeřily od Vitebska a 16.7. dosáhly Jarceva severovýchodně od Smolenska. O něco později jižně od Orši provedli Němci další průlom a severní křídlo útočících jednotek 16.7. dosáhlo Smolenska⁶³. Všechny tři tábory s polskými trestanci se ocitly v německém zajetí. Pravděpodobně vše proběhlo tak rychle, že se velení táborů na evakuaci, nebo nějakou jinou reakci nezmohlo a tábory, včetně osazenstva, padly do rukou Němců. Z táborů pouze uteklo několik trestanců, zřejmě se jednalo především o židy, kteří si o německé pohostinnosti moc velké iluze nedělali. Svědčí o tom nařízení Němci dosazeného burgermeistra Smolenska Menšagina policii ‚pochytat trestance, kteří se rozutíkali‘⁶⁴. Němci se zmocnili nejen zajatých Poláků, ale zároveň získali i kompletní soubor dokumentace o nich, včetně samotných rozsudků Zvláštního poradního sboru.

Polští trestanci nebyli popraveni ihned. Jednalo se o již sestavené stavební oddíly a Němci se rozhodli do Smolenska soustředit velení skupiny armád Střed. Bez spojení není velení – a spojení zajišťoval 537. spojový pluk, jehož štáb se nastěhoval do rekreačního střediska NKVD v Kozích Horách. Jeho součástí byla stavební jednotka, která pro potřeby vybudování nezbytné infrastruktury s radostí využila již zavedené stavební oddíly. Cela komunikační infrastruktura byla utajená – a jak utajené záležitosti Němci řešili? Jednoduše, sestavili sonderkomanda, která po dokončení díla zlikvidovali. Žádný problém s prověřováním, nikdo již promluvit nemohl. V tomto případě postupovali úplně stejně, s jedinou výjimkou – namísto sestavování sonderkomand použili již sestavené stavební oddíly. Že je tvořili Poláci jim bylo srdečně jedno. Likvidaci provedl oddíl z jednotky Einsatzgruppen B, který za tím účelem s radostí využil pohostinnosti 537. spojového pluku a usídlil se v rekreačním středisku NKVD. Po dobře vykonané práci v prostoru nedalekého pionýrského tábora se zase odebral dále. Burděnkova komise zjistila, že se podle provedení poprav jednalo o stejný oddíl, který popravoval i na dalších místech SSSR*.

Ještě uvedu informaci Prudnikové o tom, že ve Smolensku stále žije legenda, že Němci použili polské stavební oddíly na stavbu Hitlerova bunkru v Gnězdovu a potom je popravili⁶⁵. Proč ne, stavební oddíly to byly zkušené a utajení tak jako tak zase zajišťovaly oddíly Einsatzgruppen.

Výstavba tohoto velitelského uzlu byla doplněna vysídlením Gnězdova a okolních vesnic, kromě dalších i Kozích Hor. Zajímavou výjimkou byl jakýsi Kiseljov, rolník z Kozích Hor, ponechaný na přímmluvu velitele 537.

60 Spíše, než heslo české wikipédie doporučuji wikipédii ruskou, kde se čtenář může dovědět daleko více podrobností, včetně jejich působení v Československu. Viz ru.wikipedia.org/wiki/Айнзацгруппы.

61 Samotný další vývoj během války prokázal nesmyslnost této představy. Národ neutvářejí jeho špičky, ale naopak základna – celá společnost. Zde je jasně vidět nesmyslnost liberální ideologie a také liberální původ nacizmu.

62 Sonderaktion 1005, viz en.wikipedia.org/wiki/Sonderaktion_1005, stručně i česky na cs.wikipedia.org/wiki/Sonderkommando a cs.wikipedia.org/wiki/Akce_1005

63 [ru.wikipedia.org/wiki/Смоленское_сражение_\(1941\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/Смоленское_сражение_(1941))

64 Мухин Ю.: Катинский детектив, Москва, Светотон, 1995

65 Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

spojového pluku pplk. Ahrense. Oba totiž byli včelaři... Zatím prostor lesů byl obehnaný ostnatým drátem a nepřetržitě strážěn.

Popravy v Kozích Horách nezahrnovaly pouze polské trestance, ale v hrobech skončilo dalších asi 25 tisíc ruských lidí. Nakonec je vážnou otázkou, kolik vlastně zde bylo popraveno Poláků, Goebbles z toho totiž udělal velké divadlo.

Štáb 537. spojového pluku zaměstnal jako kuchařky tři ženy z obce Borok umístěné mezi Kozími Horami a Katyní – odtud již nebylo obyvatelstvo vyhnáno. Cestu do zaměstnání ovšem musely absolvovat v doprovodu německé stráže. Ženy potom před Burděnkovou komisí vypověděly spoustu zajímavých věcí.

Jedna z nich mimo jiné narazila na vyhladovělého zajatce, který ji pověděl o tom, že v lesích konali nějaké práce a po nich je Němci nechali hladovět a nakonec začaly popravy. Během jakéhosi zmatku se jemu podařilo utéci. Donesla mu nějaké jídlo, ale byl příliš zsláblý a Němci jej během následujícího dne stejně dopadli. Během německého vyšetřování na ni padlo podezření, ale nakonec ji nechali být. Všechny tři kuchařky vypovídaly o příjízdních autech, posílených strážích odcházejících do lesa, následující rytmičké střelbě a nakonec návrat vojáků, koupel a prostřený stůl s dvojitou dávkou alkoholu. Včetně zakrvácených německých uniforem. Vše tak, jak lze očekávat při hromadné popravě.

O koho šlo? Jednou stránkou byla likvidace Sonderkomand, to bylo samozřejmostí. Ale nemuselo se jednat jenom o ně. Zajímavé je vyprávění starého vojáka Vladimira Ivanoviče Trunina o tom, že zde Němci mimo jiné v říjnu 1941 postříleli v té době již nepotřebné oddíly tvořené z ukrajinských emigrantů usídlených ve Slezsku po útěku před polským terorem po polské okupaci Krasnoruska v roce 1920⁶⁶. Původně měly být určeny pro bitvu o Varšavu, pro boj muže proti muži. Trunin na podzim 1941 bojoval u Moskvy na lesnatém a bažinatém úseku fronty, využívaném často partyzány a rozvědčíky k přechodu linie fronty. Informace o popravách měl od nich.

Další zpráva se objevila v prosinci 1941. Tehdy se do ležení Andersovy armády v Buzuluku dostala čtveřice lidí napojených na Gestapo, kteří přišli s tvrzením, že v Katyni NKVD postřílelo zajaté Poláky. Tato informace se musela dostat i k Sikorskému, ten však žádnou aktivitu neprojevil. Ani Němci oficiálně s ničím nepřišli. V lednu 1942 polská stavební četa pracující pod německým velením v okolí Smolenska objevila hroby a ustavila na nich dřevěné kříže. Opět o tom Němci věděli, ale žádné šetření nenastalo. Proč také, jednalo se přece o podlidi. Byly zde ještě dva důvody, proč je to nezajímalo. První souvisel s dosud přetrvávajícím optimizmem ohledně válečných vyhlídek a druhý s tím, že popravení byli příliš ‚čerství‘ a jakékoliv šetření by ukázalo na dílo Němců.

‚Oficiální‘ ‚objev‘ hrobů nastal až v roce 1943. Bylo to po porážce u Stalingradu, kdy bylo nutně zapotřebí nějak změnit otázky dne a získat nějaké nové stimuly. Tehdy projevil velkou iniciativu heř Kulturminister doktor Goebbles. 17.4. 1943 na tiskové konferenci (či spíše instruktáži tisku) prohlásil⁶⁷:

„To není propagandistická bitva, ale fanatická touha po pravdě. Pro nás samozřejmě nejsou tito polští důstojníci podstatnou ani nacionální otázkou. Nás se týká pouze to, že bolševici se nezměnili, že o obnovení bolševismu nemůže být řeči, že to jsou stejní krvežízniví psi, kteří napadli na ruskou šlechtu, kteří zabili lotyšskou šlechtu a lotyšskou buržoazii – lotyšské lékaře, právníky atd, kteří tak strašně řádili v Besarábii, kteří stejně chtěli vyvádět ve Finsku – a proto se pozvedl tento malý 2,5 miliónový národ, a kteří by i v dalších částech Evropy vyváděli stejně.

První, co by udělali, odstranili by výstřelem do zátylky ty, kteří mají v hlavě alespoň trochu mozku tak, jak se stalo s těmi 12 tisíci polských důstojníků a mladých praporčků.

Vůbec musíme častěji mluvit o 17-18-letých praporčcích, kteří před popravou dokonce prosili povolit poslat domů dopis atd. To působí obzvláště otrěsně.“

Tento fanatický tužebník po pravdě potom celé divadlo okolo ‚Katyně‘ velice pečlivě organizoval. Němci pozvali Mezinárodní červený kříž, ten však svoji návštěvu podmínil účastí sovětské delegace. Jenomže o to ti fanatictí tužebníci po pravdě nestáli, proto urychleně vymysleli ‚Mezinárodní komisi‘ tvořenou patologií okupovaných a ovládaných zemí. ‚Přípravných prací‘ se dále zúčastnila Technická komise polského červeného kříže (dále jen TK), která Němcům sloužila jako mouřenín a přitom fakticky neměla žádné pravomoci. Navíc podle Goebblesových instrukcí se členy této komise mohly stát pouze protikomunisticky a protizidovsky orientované osoby. TK exhumovala asi 4-5 tisíc těl, které prohledala a nalezené materiály (po třech letech ve vlhké písčité půdě poblíž řeky prý byly výborně čitelné – prof. Hájek se vyjádřil jednoznačně, že tam mohly být nejvýše jedno léto) předala Němcům. Goebblesovy instrukce potom otevřeně znamenaly, že si je vědom zfalšování skutečnosti:

66 ok.ru/video/310844525131

67 Катень Рекомендации Геббельса, viz http://www.runivers.ru/doc/d2.php?CENTER_ELEMENT_ID=147650&PORTAL_ID=7462&SECTION_ID=6788

„Němečtí důstojníci, kteří převezmou vedení, musí být výjimečně politicky připravenými a zkušenými lidmi, kteří budou působit jemně a sebevědomě. Takovými musí být i novináři ... Někteří naši lidé tam musí být dříve, aby v době, kdy dorazí Červený kříž všechno bylo připraveno, aby během výkopů nenarazili na věci, které neodpovídají naší linii.“⁶⁸.

Během samotného divadla potom tito důstojníci hlídali členy komise a novináře a včas odváděli jejich zájem a pohled do ‚žádoucích‘ mezí.

Prohledaná těla Němci nechali před příchodem ‚Mezinárodní komise‘ znovu pohřbít ... a tady máme vážnou otázku – koho to vlastně pohřbili. Před Burděnkovou komisí totiž vypovídala řada svědků o tom, že do prostoru Kozích Hor auta svážela hromady mrtvol. Podivné jsou také samotné hroby – je zde jeden velký hrob, zjevně přehrabávaný a několik pomenších – ve stylu ‚každý pes jiná ves‘, přičemž způsob ukládání mrtvol v nich je různý. Jakoby za tím stáli různí lidé a různé jednotky. Za dalším důkaz manipulací lze považovat i tvrzení samotného dr. Buhtze, že rozklad mrtvol, které pitval, odpovídal několikaletému pobytu v zemi – a jeho renomé se nepovažuje za špatné. Nakonec je zde zase tvrzení právě samotného dr. Buhtze, že zbytky oděvu nesly polské vojenské označení hodností a stejně tak i vojenské řády a medaile. Čistě jen toto tvrzení je důkazem, že je nepopravilo NKVD, protože ruské zvyklosti nedovolují zajatcům a trestancům, jako vojákům ztratit svoji čest ponechávat hodnosti a ocenění – ty se jim vrací až po výkonu trestu, ale ne po popravě. Jsou proto možné dva zdroje mrtvol:

1. Němci z trestanců sestavili Sonderkomanda, která po vykonání zadaných prací popravil oddíl Einsatzgruppen. Jenomže ti byli popraveni na podzim roku 1941 a do jara 1943 to znamenalo jedno léto v zemi (zimy se nepočítají, protože rozklad je v zimě podstatně pomalejší). Těla tohoto stáří zřejmě pitvali dr. Hájek a dr. Markov.
2. Němci do tohoto prostoru svezli spousty dalších mrtvol původně pohřbených úplně někde jinde a vyhloubili pro ně nové hroby. Je docela dobře možné, že se jednalo o exhumované polské vojáky původně možná i padlé během německo-polské války a pohřbené v místech bojů kdesi na západě Polska. Nelze ani vyloučit to, že se jednalo o vojáky, kteří padli do německého zajetí – a Němci se s nimi moc nepárali a tyto příslušníky ‚podřadné rasy‘ rovnou popravili. V každém případě tato těla pobyla v zemi tři léta. Pravděpodobně asi i tyto mrtvolky pitval dr. Buhtz, ale ještě spíše nejen je, protože ve své zprávě zdůvodňuje stáří mrtvol nikoliv patologickým šetřením, ale informací, že u mrtvol nebyly nalezeny dokumenty pozdějšího data, než z jara 1940 (!). S ohledem na tento závěr lze totiž nadhodit jedovatou otázkou proč tam vlastně byl, když jeho odborný posudek se nezakládal na jeho vlastním odborném šetření.

Prudniková předpokládá, že ve velkém hrobě jsou umístěna těla polských trestanců ze smolenských pracovních táborů, zatímco v ostatních hrobech jsou ostatky svezené odjinud. Vzhledem k tomu, že velký hrob mohl být schopen pojmut nejvýše polovinu osazenstva smolenských pracovních táborů, vzniká další problém, kam zmizela ta druhá polovina. Nedá se vyloučit, že Němci stavební oddíly využili i jinde a potom samozřejmě tato ‚expediční‘ Sonderkomanda zlikvidovali na místě. Stejně tak je klidně možné, že Němci potom do Kozích Hor svezli i jejich mrtvolky. O ničem z toho nic nevíme.

Jeden z členů TK, asistent Institutu soudní medicíny dr. Vodzinski ve své zprávě k době smrti polských důstojníků, které údajně ohledával, uvedl, že: „Přesné stanovení doby pobytu těl v zemi jen na základě hnilobného rozkladu bylo nemožné.“ Zároveň tato komise ‚prováděla sondáže dalších hrobů‘ a v souvislosti s nimi tento ‚expert‘ napsal: „Na základě hnilobného rozkladu těl v samostatných ruských hrobech lze stanovit dobu jejich pobytu v zemi v mezích 5-15 let.“ Dobu smrti těl, které podrobně ohledal, stanovit nemohl, zatímco dobu smrti těl, které pouze viděl v jámě při sondážním výkopu stanovit dokázal? Dá se tomu věřit? Na druhé straně při veškerém marazmu Poláků je dobré připomenout, že samotný Polský červený kříž, ač pod dohledem Němců, závěry vyšetřování ‚své‘ komise nepřijal a ve svých zprávách dobu smrti neuváděl⁶⁹.

Německá aktivita ve věci ‚Katyně‘ byla nesmírně dvojsečná – stačilo, aby Sikorski odmítl německou propagandu a celá akce by se proměnila na vážné politické fiasko. Němci prostě museli mít jistotu, že Sikorski jejich tvrzení podpoří. Polská vláda i teď plnila roli trojského koně. Svým prohlášením Sikorski pod heslem odvrácení židovského a bolševického nebezpečí a boje proti sionizmu sjednotil okupovanou část Evropy kolem

68 Мухин Ю.: Катинский детектив, Moskva, Светотон, 1995

Прудникова Е. А., Чигирин И.: Катень. Ложь, ставшая историей, Moskva, Олма-Медиа групп, 2011

69 Мухин Ю.: Катинский детектив, Moskva, Светотон, 1995

německých nacistů, významně posílil oddíly SS o spousty vojáků z okupovaných zemí, snížil ochotu vojáků jít do zajetí a prodloužil válku. Polsko v této chvíli své spojence zradilo poště⁷⁰.

Zajímavou skutečností je také to, že Sikorski se vážně zaobíral možností navštívit hroby u Smolenska. Současně i Němci přemýšleli o možnosti ho tam pozvat. Muchin uvažuje, že pokračující utajení okolností pádu jeho letadla 4.7. 1943 svědčí o tom, že Britové Sikorského podezírali. Jeho pilot zřejmě měl příkaz, aby v případě, že Sikorski bude chtít letět, kam nemá, nikam nedoletěl. Pád letadla do moře totiž pilot kupodivu přežil.

Poznamenejme ještě jednu souvislost. Na pozadí této Goebblesovy hodně hlasité kampaně Němci velmi potichu zlikvidovali a zmasakrovali varšavské gheto. Budeme se podívat tomu, že ani Sikorski, ani Armija Krajova na jeho pomoc nehnuli prstem?

Sovětské vyšetřování

Když sovětské vedení začalo dostávat informace o zločinech páchaných nacisty na okupovaných územích, byla zřízena pod vedením N. M. Švernika ‚Mimořádná státní komise pro vyšetření zločinů německo-říštických okupantů‘⁷¹. Jejími členy byli A. A. Ždanov (ideolog), A. N. Tolstoj (publicista), E. V. Tarle (dějinné aspekty a souvislosti), N. N. Burděnko (lidské ztráty), B. E. Beděnějev (hospodářství), T. D. Lysenko (zemědělství), I. P. Trajnin (právo), metropolita kyjevský a haličský Nikolaj Jaruševič a letkyně hrdinka SSSR plk. V. S. Grizodubova. Nebýt práce této komise, byly by dodnes všechny hrůzy německých zločinů zapomenuty a potýkali bychom se pouze se ‚sovětskými zločiny‘.

Po osvobození Smolenska se Burděnkova subkomise samozřejmě věnovala hrobům u Smolenska. Po fakticky zradě Anderse se Poláky příliš nezabývali, když přímo v ‚katyňských‘ hrobech (v pionýrském táboře v Kozích Horách) bylo celkem 37 tisíc lidí a v blízkém koncentračním táboře ve Smolensku Němci povraždili 115 tisíc lidí. Ve Smolenské oblasti Němci povraždili celkem více, než 430 tisíc lidí, v samotném Smolensku po osvobození bylo z původních 150 tisíc obyvatel jenom 30 tisíc. Pár tisíc Poláků tvořilo jen zanedbatelnou část. Kromě dalšího členové Burděnkovy komise neohledali těla ohledaná dr. Buhtzem. Zato získali svědectví, že se v době německého vyšetřování do prostoru pionýrského tábora svážela hromada mrtvol v uniformách⁷². Podle svědectví auta s hnijícími mrtvolami přijížděla od Minska. Potom lze oprávněně předpokládat, že se jednalo buď o přímé oběti německo-polské války nebo o polské vojáky zajaté Wehrmachtem a ihned postřílené (!) – a právě tato těla zřejmě vyšetřoval dr. Buhtz, takže musel dojít k úplně jiným výsledkům, než když Burděnkova komise prověřovala oběti v původních místních hrobech.

Burděnkova komise našla ostatky dalších polských důstojníků a 925 těl ohledala. V jejich kapsách potom byly osobní průkazy, noviny, dopisy, spořitelní knížky (!) a řada potvrzenek – na peníze, na nářadí, na výstroj, o očkování atd. A na mnohých z těchto dokumentů bylo datum. Poslední datum bylo z června 1941. Že by Burděnkova komise zfalšovala své šetření? Goebblesovi kumpáni prostě jen uvažují ve stylu ‚podle sebe soudím Tebe‘. Okolo Burděnka byla během šetření hromada zpravodajů, kromě dalších tam byla jako reportérka dcera velvyslance USA Harimanna.

Otázkou se stal samotný počet pohřbených Poláků. Němci nejprve oznámili číslo ‚asi 10 tisíc‘, potom však vyhrabali jen asi 4-5 tisíc těl a není úplně jasné, jestli tam v té době nebyly další, protože práce zřejmě přerušili při příchodu letních veder. Právě tohoto čísla se od té doby drží Goebblesovi pohůnci. Zatím Burděnkova komise došla k číslu ‚okolo 11 tisíc‘ Poláků.

Nechci zde uvádět podrobnější informace z Burděnkovy zprávy, to je na samostatnou knihu, jen shrnu její výsledky. Burděnkova subkomise se věnovala nejen hrobům, ale provedla i výslechy lidí, kteří Němcům svědčili a prověřovala je dalším šetřením. Kromě jiného nikdo nevypověděl, že by tato oblast byla před válkou uzavřena, jak uvedli ve svém šetření Němci (ale zatímco jeden německý svědek tvrdil, že byla uzavřena v roce 1940, druhý že v roce 1931 a třetí mluvil cosi ve stylu ‚okolo roku 1920‘ – a přitom ti, kteří nezmizeli s Němci potom před Burděnkovou komisí svoje německé výpovědi odvolali). Komise dokonce vyslechla i děti z pionýrského tábora z roku 1941, který se nacházel přímo v místě, kde byly hroby. O pionýrském táboře v Kozích Horách se píše také ve výroční zprávě Promstrachkasy, která jej organizovala pro děti svých zaměstnanců. Neobjevily se ani žádné předválečné kolony aut, jimiž se německá tvrzení jen hemží, i ta kanonáda v té době nějak utichla. Zato komise prošetřovala zranění německých svědků, jako přímé důkazy vytlučených výpovědí. Závěr je podepřený řadou svědectví a má hlavu i patu – masakr Poláků se udál v září 1941 a provedli ho Němci.

Výsledek je zcela v souladu se všemi známými skutečnostmi. Hitler veřejně deklaroval zájem Slované zlikvidovat a jeho soldateska na tom začala rychle pracovat. Byla to pouze operace Tannenberk. Na jejím základě již v půlce podzimu roku 1939 SS zlikvidovalo 3500 příslušníků polské inteligence. V zimě Němci vysídlili bez

70 Muchin také vyslovuje podezření, že polská emigrantská vláda předala Německu informace o připravované invazi do Norska. O připravované invazi do Norska Sikorského vláda věděla. Vše dohromady ukazuje, že Sikorski dosti pravděpodobně přímo spolupracoval s Němci.

71 ru.wikipedia.org/wiki/Чрезвычайная_государственная_комиссия_по_установлению_и_расследованию_злodeя_ний_немецко-фашистских_захватчиков

72 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

jakýchkoliv prostředků polské rolníky z oblastí určených k německé kolonizaci⁷³. Další přímý důkaz, že Němcům vraždění Poláků nevadilo – proč by jim měli vadit mrtví Poláci v Kozích Horách, když mnozí z nich již byli na předem připraveném seznamu?

Všichni Goebblesovi muži

Goebbles jednou vymyšlený plán dokázal provést několikrát. Jeho úvaha byla rozumná: Někdo se prostě na ty jeho lži chytí a potom to již půjde samospádem. Němci proto rozkopali hroby ve Vinici, ve Lvově, v Rize, dokonce i v polském Blombergu a dalších místech a podle jejich vzoru Rumuni v Odesse. A tak podle nich zlí bolševici a kati z NKVD zřídili na rok na náměstí velkého města likvidační tábor a popravené na místě pochovávali. Nakonec z toho udělali trávníky a NKVD dokonce přesně na místě tábora zřídilo dětské jesle. Pro svoje vlastní děti (!). Anebo v dalších případech zase, podobně jako v Kozích Horách, kupodivu popravy vykonávali poblíž svých vlastních rekreačních středisek. Která zase navštěvovali se svými rodinami. Na rozlehlých dálavách Ruska je přece naprosto logické, že hromadné popravy se budou provádět tam, kde sami odpočívají, protože přece hnijící mrtvolky tak krásně voní... Prostě jenom nehorázný nesmysl a dílo německých Einsatzgruppen a Goebblese. Mlha přede mnou, mlha za mnou, operace 1005.

Za připomenutí stojí masakr v Odesse, který nechali ‚vyšetřit‘ Rumuni. Oni neměli důslednost Němců a šetření nechali na prof. Žmailovičovi, kterého ani ho neinstruovali o svých představách. Proto profesor do závěrečné zprávy napsal, že „ostatky nejsou starší, než dva roky“, ale když se mu zpráva vrátila k podpisu, zčistajasna se z uvedené věty ztratila dvě písmena: ‚ne-‘.

Především polské noviny v okupovaném Polsku uváděly dlouhé seznamy lidí popravenými ‚bolševickými bestiiemi‘. Ve všech těchto případech k hrobům vodili četné exkurze, v případě ‚Katyně‘ až ze samotného Polského generálního gouvernementu a ze široka jim vykládali o ‚bolševických zvěrstvech‘. Řada lidí si samozřejmě udělala vlastní názor – názor většinou zcela protikladný německým tvrzením. Jenomže Němci si ty návštěvníky hlídali a pokud začali vykládat cosi, co se jim nelíbilo, lidé mizeli v nenávratnu. Stejně tak Němci dokázali rekuperovat již jednou zemřelé – takže jistá paní dostala balíček s oděvem po svém manželovi z Osvětimi. Němci byli tržní a za příplatek jí nabídli dokonce i dodání urny s popelem jejího manžela. Jenomže ona potom jeho jméno našla v novinách jako katyňskou oběť bolševiků. Paní udělala tu chybu, že si to zašla nechat vysvětlit na Gestapo. Již se nevrátila⁷⁴.

Nakonec ze všeho toho přežil jedině ‚Katyňský masakr‘ a za pomoci Goebbelsových pohrobků ze samotného Sovětského svazu a mocného dozoru samotných Poláků dávajících přednost iluzím před skutečností, se rozkošatěl a vykvetl do podoby prakticky oficiálního uznání této legendy za skutečnost.

V případě všech těchto šetření, ať již jde o Kozí Hory, Odessu, Vinici a další, je třeba mít na paměti, že tato vyšetřování nevedli kriminalisté, ale propagandisté, kteří vyšetření a jeho výsledky přizpůsobovali svým cílům.

Norimberk

Samotný norimberský soud se stal místem, kde se Goebblesovi pohrobci pokusili shodit vinu na SSSR a nebyli až tak neúspěšní. Tento soud probíhal od 20. listopadu 1945 do 1. října 1946. Zpochybnění německé viny se zakládalo na porušení stanov soudu⁷⁵, konkrétně článku 21:

Tribunál nebude požadovat důkazy o známých skutečnostech a bude je považovat za prokázané. Tribunál bude také bez důkazů přijímat oficiální vládní dokumenty a zprávy Organizace spojených národů, včetně aktů a dokumentů výborů zřízených v různých spojeneckých zemích pro vyšetřování válečných zločinů, protokolů a trestů vojenských nebo jiných tribunálů Organizace spojených národů.

Tento článek byl do stanov vložen jednak proto, aby se soud nezatěžoval spoustou důkazní agendy, kterou tímto přenechal nižším soudům a také a především proto, že soudil vysoké funkcionáře nacistického Německa, kteří sami osobně se žádného zločinu nedopustili a kteří by se díky tomu mohli snadno zbavit odpovědnosti za jednotlivé zločiny. Tento článek umožňoval prosté konstatování, že nacistická mašinérie takto konala s přímým vědomím či případně přímo s požehnáním svých nejvyšších představitelů. Nacističtí představitelé byli povoláni k zodpovědnosti za to, že takový stav umožnili. (Vzpomeňme si v tuto chvíli, proč byli po zjetí polští důstojníci v SSSR prověřováni – a část byla odsouzena k trestu smrti. Trest smrti dostali právě za to, že oni, zodpovědní velitelé v zajateckých táborech v roce 1920, připustili a dokonce přímo organizovali takového zacházení se zajatými vojáky Tučačevského armády.)

73 Мухин Ю.: Главная антироссийская подлость, Москва, nakladatelství Яуза, 2010

74 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катынь. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

75 viz vivovoco.astronet.ru/VV/BOOKS/LEBEDEVA/LAW.HTM
nebo též avalon.law.yale.edu/imt/imtconst.asp

Jenomže v případě ‚katyňského masakru‘ soud na základě odkazu obhajoby na informace o německém vyšetřování začal vyžadovat od sovětské strany důkaz, že tento zločin spáchali Němci. Když potom sovětská strana přednesla před soudem svoji představu o masakru, ukázaly se v ní hrubé chyby a následný pokus vše napravit byl zřejmě z časových důvodů zamítnut. Proto rozsudek nic k tomuto případu neřekl. Fakticky tím do značné míry zablokoval řádné vyšetření tohoto případu, protože s ohledem na svoji nadřazenost dalším soudům byl jeho výrok již závazný. Právě proto, aby k takovéto situaci nedocházelo, byl v jeho stanovách článek 21.

Hlavním sovětským žalobcem v Norimberku se stal R. A. Ruděnko. To byla asi hlavní příčina následných problémů. Bývalý člen ‚trojky‘ v Doněcku, který později podepsal zatykač na Beriju – tento člověk rozhodně čistý nebyl. Sovětská žaloba, tedy i masakr v Kozích Horách, byla jeho odpovědností a byla připravena špatně.

Příčiny byly složitější. Masakr se tehdy vyšetřoval i samotném Polsku a toto vyšetřování mělo sovětskému žalobci dodat potřebné důkazy. Tehdy v Polsku žilo několik židů – bývalých sovětských zajatců-trestanců, kteří před Němci ze smolenských táborů utekli a válku se jim podařilo přežít. Na tyto lidi zaměřil svoje šetření krakovský prokurátor R. Martini. Jenomže kupodivu čistou náhodou na Martiniho byl spáchán atentát, nejspíše zorganizovaný Armijou Krajovou, a jeho nástupce se raději začal věnovat sice bezpečnějším, ale zcela zbytečným výslechům příslušníků Polského červeného kříže⁷⁶. Ke všemu dalšímu po válce proběhly v Krakově a v Kielcích protižidovské pogromy⁷⁷ a židé začali Polsko opouštět. Tak se ztratilo spojení na lidi, kteří mohli dosvědčit, že před napadením Sovětského svazu Německem Poláci popraveni nebyli.

Atentát na Martiniho nebyl jediný případ tohoto druhu. 22.5. 1946 zemřel, jako by sebevrah, ale prý dílem NKVD (prý odmítl vynést žalobu v ‚katyňském případě‘) pomocník sovětského žalobce N. D. Zorja⁷⁸, který u Norimberského tribunálu pracoval na masakru v Kozích Horách. Jenomže tehdy polská emigrantská ‚vláda‘ zplodila dokument ‚Zhodnocení krvavého vraždění polských důstojníků: skutečnosti a dokumenty‘⁷⁹, který se prostřednictvím britského žalobce pokusila prosadit u soudu. A tady vyslovuje Muchin podezření, že N. Zorja v dokumentu něco objevil, řekl to britskému žalobci H. Shawcrossovi, ten polským emigrantům, jim se to nezalíbilo, a tak začali rychle konat.

To všechno sice bylo nepříjemné, ale nebylo rozhodující. Dokonce ani zmatky okolo ‚stavebního oddílu č. 537‘ a spojového pluku č. 537 zřejmě problém nepředstavovaly. Jenomže sovětský žalobce se u soudu pokusil za hlavního viníka označit plk. Fridricha Ahrense. Chyba spočívala v tom, že Ahrens se stal velitelem spojovacího pluku číslo 537 až v listopadu 1941 a obhajoba tento přešlap s radostí a pečlivě využila. (Předchozího velitele pluku plk. Alberta Bedenka se předvolat nepodařilo.) Následně soud začal hledat zprávy německého Wehrmachtu o zajatcích, ale žádné o nějakých Polácích se nenašly. Teprve potom Ruděnkovu zástupci Smirnovovi došlo, že němečtí vojáci nepovažovali vězněné Poláky za válečné zajatce, ale za civilisty a proto se nemohli objevit v hlášeních Wehrmachtu. Zprávy o těchto lidech se musely hledat u SS a konkrétně oddílů Einsatzgruppen, anebo to mohlo spočívat na spolupráci Wehrmachtu a SS. To již zavánělo šibenicí a německé výpovědi se rázem staly vyhýbavé. Jenomže soud pro tento pokus nalézt vysvětlení již neměl pochopení a celou záležitost odložil. Následkem toho se nic z tohoto případu nedostalo do rozsudku. Formálně tak případ zůstal na krku Němcům, ale nedotažené vyšetřování vrhlo zlý stín na sovětskou žalobu.

Nakonec jen poznamenejme, že Zorjův syn J. N. Zorja se stal jedním z hlavních Goebblesových hlasatelů v SSSR a vraždu svého otce dává za vinu NKVD. Vzhledem k tomu, že zde máme zažraná goebblesovská schémata, musím rozebrat i tento nesmysl. Bude to rychlé. Pokud by totiž NKVD, či třeba přímo osobně Stalin měli nějaké výhrady vůči N. Zorjovi, mohli jej jednoduše odvolat do Moskvy ‚ke konzultacím‘ – z kterých by se již vrátil někdo jiný. Jednoduché a zcela čisté. Ale Goebblesovi kumpáni vynikají schopností tvrdit naprosté nesmysly do omrzení – až ostatní lidé raději mávnou rukou.

Bída a zmar sovětských elit

V tuto chvíli jsme již mimo téma samotné knihy, ale s ohledem na souvislosti a dopad tohoto případu to je nezbytné. ‚Katyňský masakr‘ jako dílo Stalinových katů z NKVD je jádrem pomluv Stalina a tyto legendy se utvářely přímo v Sovětském svazu, ale až dlouho po smrti Stalina a Beriji. Abychom pochopili celou legendu tohoto případu, musíme probrat i tyto záležitosti.

Hlavní postavou likvidující Stalinovu slávu byl Chruščov. Po Stalinově smrti věnoval hodně úsilí, aby zničil dílo svého velkého předchůdce a zasypal jej ohromnou spoustou pomluv a špíny, která, jen tak mimochodem, nejčastěji byla jeho vlastní. Prudniková dokonce uvádí, že přímo Chruščov jednou v jakémsi protistalinském

76 Мухин Ю.: Главная антироссийская подлость, Москва, nakladatelství Яуза, 2010

77 www.holocaust.cz/dejiny/udalosti/pogromy-v-povalecnem-polsku/

78 ru.wikipedia.org/wiki/Зоря,_Николай_Дмитриевич

79 Отчет о кровавом убийстве польских офицеров в Катынском лесу: факты и документы виз Мухин Ю.: Антироссийская подлость, nakladatelství Форум, Крымский мост, 2003

záchvatu nabídl polskému generálnímu tajemníkovi PSDS Gomulkovi společné veřejné prohlášení o tom, že za tento masakr nese odpovědnost Stalin. Gomulka měl tenkrát dostatek rozumu a odpověděl dotazem, jestli na to Chruščov má vůbec nějaké důkazy a jestli alespoň trochu promyslel dopady takového prohlášení. Samozřejmě, že ne a tím to tehdy skončilo. I když Prudniková upozorňuje, že tzv. ‚tajná zpráva Šeljepina‘ z ‚paketu č.1‘ by mohla pocházet již z té doby.

Potom však přišla ‚perestrojka‘ a s ní přival lži a pomluv dosáhl nebeských výšin. Sovětská inteligence, ostatně stejně jako každá jiná inteligence, uměla výborně spekulovat na jakémkoliv téma, a to tím lépe, čím méně o něm ví. Že se tyto falešné špekulace potom proměňovaly na ztrátu důvěry a intriky, je nábíledni. Kromě toho vysocí funkcionáři prokuratury Sovětského svazu připustili, aby jimi manipulovali Poláci a asi nejen oni. Podobně tyto, v podstatě diverzní síly, manipulovaly i sovětskou a ruskou publicistikou.

Vrcholem snah vmanipulovat RF do role viníka měla být jistá návštěva polské delegace ke katyňským hrobům, vynechávající oficiální protokol v Moskvě. Ať by ruská strana zareagovala jakkoliv, pokaždé by to bylo špatně⁸⁰. Miliardy kompenzací byly na dohled. Skvěle to Kačinski vymyslel, při startu letadla bylo ve Smolensku jasno, ale někdy vývoj situace vypadá jako zásah samotné Prozřetelnosti. Smolensk se náhle přikryl hustou mlhou. Kačinski měl možnost přistát v Minsku, nebo v Moskvě, ale v obou případech by to znamenalo oficiální protokol a účast ruské, nebo běloruské strany a to se do připravené šou nehodilo. Zůstal by jen trapas. Proto trval na přistání ve Smolensku ... a tak se sám se sobě podobnými manipulátory odebrali přímo do hrobů.

Stejně ale musíme přiznat i osobní Stalinovu vinu na rozdmýchání tohoto případu, protože, podobně jako Ivan IV., se pro svoje osobní vlastnosti a zodpovědnost stal zosobněním státu a vysocí státní činovníci zaměnili službu státu za službu vůdci. Při té službě vůdci potom zůstali i za pozdějších vůdců a naneštěstí i za slabého Gorbačova, který potom právě úsilím vysokých státních úředníků dokonal rozvrat díla svého velkého předchůdce.

Je otázkou, kdo z významných sovětských činitelů uvěřil v sovětskou vinu na masakru v Kozích Horách jako první a začal v tomto směru konat. Mohl to být Valentin M. Falin, v letech 1971-1978 sovětský velvyslanec v NSR. Pravděpodobně ho tenkrát hostitelé přesvědčili, že Goebblesova verze je správná a on po návratu do SSSR začal pracovat na ‚odhalení katyňských zločinů‘. Přitom zaujal funkci vedoucí zahraničního oddělení KSSS. Druhým kandidátem byl Alexandr N. Jakovlev, který pobýval na stáži v USA a potom, dopustiv se jakési nepředloženosti, byl uklizen na místo sovětského velvyslance v Kanadě. Byl zřejmě také indoktrinován názory o sovětské vině. Po návratu do SSSR se stal ředitelem Institutu světového hospodářství a mezinárodních vztahů.

V každém případě někdy okolo let 1987-1988 názor o Stalinově vině na tomto masakru začal pronikat přímo z nejvyšších sovětských kruhů. Podle Muchina právě Falin s Jakovlevem zmanipulovali předsedu KGB Krjučkova – který ostatně také zřejmě ztrácel ostražitost ve vztahu k západním mocnostem a jejich snaze zničit SSSR – a přiměli Gorbačova k nepodloženému prohlášení. Když se potom Krjučkov podíval do archívu, chytil se za hlavu, ale Gorbačov již nechtěl přiznat chybu a dal příkaz vojenskému oddělení Generální prokuratury najít důkazy tohoto zločinu⁸¹. Tam to, na pokyn ‚nejvyššího‘ – a v souladu s jeho přáním, vzala do rukou skupina prokurátorů za ten ‚správný konec‘ a začala hledat důkazy potvrzující Gorbačovovo prohlášení o sovětské a konkrétně Stalinově a Berijově vině. Jejich konání zřejmě obsahovalo vynucování potřebných výpovědí, manipulaci s fakty a absenci logických úvah. Když se v tom začali vrtat jejich nadřízení a chtěli jim v jejich rozletu ‚přistříhnout křídla‘, obrátili se ublížení prokurátoři, zcela v rozporu s disciplinárním řádem, přímo na Gorbačova, a ten naopak ‚přistříhl křídla‘ jejich nadřízeným a posvětil protizákonné konání prokurátorů. Jelcin (spíše jeho američtí loutkovodiči) potom tento ‚případ‘ využil jako prostředek pro zúctování s ‚prokletou sovětskou minulostí‘. Tak se zrodil současný ‚paket č. 1‘.

Ještě k šetření prokuratury. Pokud podle Ústavy SSSR i Ústavy RF prokurátor zjistí narušení zákona, je povinen provést a uzavřít vyšetřování a předat případ soudu, který teprve má právo rozhodnout o vině, nebo nevině. Ale v tomto případě máme více, než deset let probíhající vyšetřování s ohromnou spoustou ‚vyrobeného‘ důkazního materiálu a ohromnou spoustou veřejných projevů zodpovědných prokurátorů na téma, které by až do soudního procesu mělo zůstat uzavřené ve spise. Ale soudní proces není ani v dohledu. Muchin píše, že Goebblesovským tajtrlíkům naskakovala vyrážka, jakmile se o soudu jen zmínil. Toto nelze uzavřít jinak, než že veškerá prohlášení prokurátorů již desítky let nejsou ničím jiným, než pavlačovým kvákáním ukřivděné domovnice. V trochu jiné rovině to není nic jiného, než strašlivý pád sovětské ‚elity‘.

Pojďme se alespoň ve zkratce podívat, jak soudruzi prokurátoři hledali sovětskou vinu v masakrech Poláků.

80 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катынь. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

81 V letech 1971-1978 velvyslanec v NSR. Pravděpodobně ho tenkrát hostitelé přesvědčili, že Goebblesova verze je správná a on po návratu do SSSR začal pracovat na ‚odhalení katyňských zločinů‘.

Viz Слободкин Ю.: Катынь. Как и почему гитлеровцы расстреляли польских офицеров, www.katyn-books.ru/library/katyn-kak-i-pochemu-gitlerovtzi-rasstrelyali-polskih-ofitserov.html

V Charkově prokurátoři na základě jakýchsi informací (snad z KGB – další pozoruhodný zdroj informací a svědectví mravního rozkladu sovětské moci) nechali překopat hřbitov v Pjatichatkách, kde byli pochováni popravení z předválečného SSSR, němečtí zajatí vojáci, kteří zemřeli na tyfus a popravení polští předváleční diverzanti. Dohromady se tam našly ostatky 180 polských důstojníků. Bez dalších přímých svědectví a jakéhokoliv podkladu prokurátoři roztroubili tvrzení o tom, že zde NKVD popravilo 3 891 Poláků. Podle Muchina i jen ze zveřejněných fotografií vyplývá, že jen malá část exhumovaných byla popravena ranou do zátylku (ráže byly v rozmezí 5,6-9 mm, a to je také docela problém, když v SSSR se používaly ruční zbraně ráže pouze 7,62mm).

Co se týče dalšího údajného místa poprav polských zajatců, bývalý náčelník oblastní správy NKVD v Kalininu D. S. Tokarev v roce 1991 vypověděl:

Když jsme byli povoláni do Moskvy, abych nám vysvětlili, jaký druh operace se má provést – bylo to v březnu čtyřicátého roku ... nebyl jsem povolán sám, ale i s prvním mým náměstkem Pavlovem a s komendantem Rudným. Pavlov stále cestou žertoval „Jdeme s naším komendantem.“ A komendanti vykonávali tresty smrti ... Když jsme dorazili, byli jsme okamžitě předvoláni ke Kobulovovi. Tehdy vykonával funkci, pokud si pamatuji, zástupce Beriji. A možná ještě předtím ... Po 17. listopadu byl jmenován vedoucím vyšetřovacího oddílu ... Když jsme vešli dovnitř, bylo tam asi 15-20 lidí. Nikoho z nich, kromě Kobulova, jsem neznal. Vysvětlil nám, že existují nařízení vysoké instance – nejmenoval ji, teprve později jsem zjistil, že to bylo rozhodnutí Politbyra – o popravě představitelů trestních orgánů Polské republiky, kteří byli zajati při našem vstupu na území východních oblastí Polska ... Když se mluví o popravách polských důstojníků, myslím, že to není úplně správné. Důstojníků tam bylo podstatně méně, než vojínů. Koho popravovali, jak jsem se později dozvěděl? Všechny policisty, bez ohledu na hodnost, všechny dozorce, všechny pohraničníky, náčelníky hasičů – vlastně celý kontingent.“

Nelze vynechat tuto část:

Vyšetřovatel: „Vy jste pochopil, že vysoká instance není zvláštní poradní sbor?“

Tokarev: „Nevěděl jsem to přesně, dokud mi to neřekl Váš kolega. Říkal, že to bylo rozhodnutí Politbyra. To mě definitivně utvrdilo v tom, co jsem se dříve domníval.“⁸²

Tak se tomu podívejme na zoubek.

17. listopadu... Vetchý zevnějšek se na chvíličku proměnil na zářivou zbroj rytíře z nepřemožitelné Berijovy gardy. Tímto dal Tokarev najevo, že byl k této výpovědi přinucen a celou výpověď zcela znemožnil. Vtip je v tom, že 17. listopad je odkaz na ‚Nařízení o prokurátorském dozoru a vedení vyšetřování‘ kterým nastupoval do funkce Berija. Berija jmenoval do funkcí nové lidi nezatížené minulostí, mimo jiné právě i Tokareva, a dal jim za úkol prověřit konání svých předchůdců, kteří za Ježova podle okamžitého politického větru vyráběli důkazy a byli schopni i popravy provádět na základě ústního nařízení. Právě Tokarev velmi dobře věděl, že konání na základě jakéhosi ústního příkazu je nejjistější cestou na popraviště a jeho jako by nesouvisející odkaz na 17. listopad je jasný signál, že vyšetřovatelem vyžadované odpovědi jsou s touto osobní zkušeností v zásadním rozporu. Tokarevova výpověď je plná nadbytečných slov, on si zcela zjevně udělal z vyšetřovatele dobrý den.

‚Vysoká instance‘ je zase termín pocházející z chruščovovské doby, kdy se lidé začali schovávat za abstraktní autoritu. V Berijově a Stalinově době neexistovalo se odkazovat nekonkrétně, a že by to byl jeden z nejbližších Berijových spolupracovníků? Podobným nesmyslem je ‚území východních oblastí Polska‘, to by použili lidi Goebbelse. Pro sovětského člověka té doby výhradně ‚západní Ukrajina a západní Bělorusko‘. Pokud čekista říká ‚východní oblasti Polska‘, znamená to, že nemůže mluvit otevřeně. K trestným orgánům ... a proč jmenuje hasiče? Že by proto, že trestali požáry? A co vlastně víme o zajatých hasičích? Mám dojem, že vůbec nic!

Vrcholem je informace, že o rozhodnutí Politbyra se Tokarev dověděl od kolegy vyšetřovatele v roce 1991, nebo dříve. Jenomže to se objevilo teprve o rok později !!!

Dál již jen stručně. V Kalininu se dle svědectví Tokareva mělo popravovat v místní věznici a popravení potom byli pohřbeni na hřbitově u obce Mědnoje. Celé akce s popravami a jejich převozem na hřbitov v Mědnoje se mělo účastnit okolo 30 lidí – a nikdo si ‚nepustil hubu na špacír‘? Anebo je ‚zlikvidovali‘ – ale potom by se měli najít v dokumentaci, protože to museli být lidé z místní (oblastní) správy NKVD. Popravy prý prováděli šoféři ... to bych potom chtěl s takovým šoférem jet v autě – skončili bychom v první betonové zdi na cestě. Noční kanonáda ve věznici uprostřed města je také opravdu naprosto nenápadná. ‚Zmáknout‘ popravu 250 lidí za noc, když na jednoho potřebovali nejméně 4 minuty, skládat je průběžně do malého kumbálku velikost menší spižírny a potom nenápadně svážet mrtvolu na vzdálený hřbitov, kde hroby hloubily bagry na které by se seběhli podívat lidé ze širého okolí? Nakonec na znamení dobře vykonané práce se všichni dohromady usadili do vagonu a řádně prolili hrdlo. Za přímé účasti vrchního účetního NKVD Kobulova, který snad také ještě čistil od té kanonády skoro zadřený revolver. Nebo že by během pitky počítal vydané patrony? Naprostý nesmysl, Tokarev si opravdu

dělal z vyšetřovatelů srandu a ti troubové mu to baštili, až se jim dělaly boule za ušima. Tokarev ani na stará kolena nevyšel z formy.

Co se týče skutečných pohřbených, Muchin upozorňuje, že tento hřbitov sloužil k pohřbívání zemřelých vojáků z několika blízkých vojenských nemocnic. Goebblesovi pohůnci docela klidně (podobně jako v Charkově) bez jakýchkoliv podkladů po vyhrabání několika mrtvol jenom vylovili ze vzduchu jakési číslo a připsali takto z prstu vycucaný počet obětí na vrub ‚katů z NKVD‘.

Podle vyšetřování mělo být v Mědnoje, kde prý Němci nebyli, pohřbeno 6311 Poláků. Nakonec přímo za účasti polských specialistů bylo v roce 1991 nedaleko obce Mědnoje nalezeno pohřebiště s 243 (!) popravenými ranou do zátylku. Zase ta ráže 7,65mm – a samozřejmě poblíž rekreační osady pracovníků NKVD, kde běžně pobývaly jejich manželky a děti. Od katů NKVD opravdu duchaplne.

Na druhé straně v obci Mědnoje se při hledání polských hrobů našel hrob s ostatky asi 30 mužů, žen a dětí – tedy zase to nemohlo být NKVD. A také vyšlo najevo, že ač to není uvedeno v Ústředním archívu Ministerstva obrany RF, Němci v Mědnoje byli, i když jen asi 3-4 dny. Ves měla štěstí, protože Němci pochytali obyvatelstvo, nahnali je do kostela a chtěli to celé zapálit, ale v tom se našťestí vrátila sovětská vojska a masakr Němcům překazila. Zase máme vysvětlení i pro tu municí ráže 7,65mm, ale počty nám stejně nesedí a Polákům to moc radosti nenadělá. U těch Poláků ještě zůstaneme, protože v dané lokalitě prováděli jakési podivné průzkumné výkopy i v roce 1994.

Po stopách oficiálního vyšetřování se vydal historik Sergej E. Strygin, autor projektu ‚Pravda o Katyni‘. Při šetření v Mědnoje zjistil, že nikdo z místních o nějakém zvláštním pohřebišti NKVD nic nevěděl. Ale jeden svědek, který během polských vykopávek prováděl zakončovací práce, při výkopu snad odvodňovacího systému okolo pohřebiště našel polskou vojenskou bižuterii. Přitom na tomto hřbitově by se něco takového vůbec nemělo objevit, protože zde měli být popravení nevojáci (!). O tom, co tam Poláci prováděli, snad dodnes nic neřekli⁸³.

V obou těchto případech se na rozdíl od Kozích Hor mělo jednat o popravy ve věznicích a následný odvoz mrtvol na hřbitov. Toto byl v Sovětském svazu běžný postup výkonu trestu smrti, ale v daných počtech byl nezvládnutelný a zcela jistě byl velmi nápadný a náročný. V obou případech se přitom s největší pravděpodobností jedná o chiméru, nemající s realitou nic společného. Zatím v Kozích Horách výkon poprav přesně odpovídal německým zvyklostem poprav přímo ‚do hrobu‘, podobně, jako to oddíly Einsatzgruppen například provedly v Babím Jaru a na spoustě dalších míst⁸⁴. Nakonec můžeme připomenout i starý ruský, v Kozích Horách nedodržený zvyk: vojákům se na znamení ztráty cti před popravou odebírají vyznamenání, řády a vojenské hodnosti. Podobně to před válkou platilo i o zajatcích. A Sergej Strygin zjistil ještě jednu zajímavou věc: Když se prováděly výkopy v Kozích Horách, prokuratura vydala přísný zákaz rozkopávat hroby sovětských občanů...

Poněkud bizarně působí nakonec informace o ukončení tohoto vyšetřování vojenským oddělením Hlavní prokuratury RF 21.9. 2004. V březnu 2005 hlavní vojenský prokurátor Alexandr Savenkov oznámil, že případ byl uzavřen z důvodu úmrtí předpokládaných viníků. Jenomže se v tom skrývá bomba. Liberální a protisovětsky orientovaný spolek Memorial si vyžádal podrobnější informace o celém případě a dostalo se mu odpovědi, z které vyjímáme⁸⁵:

... Dokumenty případu zahrnují 183 svazků. V souladu se zákonem RF ‚O státním tajemství‘ 36 svazků ‚Katyňského‘ případu obsahuje dokumenty označené jako ‚tajné‘ a ‚přísně tajné‘, mezi dalšími i rozhodnutí o přerušení šetření z 21.9. 2004. Kromě toho 80 svazků uvedeného případu na základě rozhodnutí Komise zahrnují dokumenty obsahující důvěrné a služební informace, které nelze zveřejnit. 67 svazků obsahuje dokumenty, které lze zveřejnit.

... konání řady konkrétních vysoko postavených osobností SSSR je kvalifikováno podle bodu ‚b‘, článku 193-17 Trestního zákona RSFSR (z roku 1926) jako zneužití moci s těžkými následky za přitěžujících okolností. 21.9.2004 byl případ na základě bodu 4 číslo 1 článku 24 Trestního*(УПК) zákona RF odložen pro smrt viníků. Vyšetřováním bylo stanoveno, že ve vztahu k polským občanům držených v táborech NKVD orgány NKVD SSSR na základě ustanovení Trestního zákona RSFSR (z roku 1923) se vyšetřovala obvinění z uskutečnění přestupků proti zákonu.

Na základě výsledků vyšetřování byly začátkem března 1940 případy předány mimosoudnímu orgánu – ‚trojce‘, která se zabývala trestními případy ve vztahu k 14 542 polským občanům (na území RSFSR 10710, na území USSR 3832), uznala je viníky a rozhodla o jejich popravě.

Vyšetřováním bylo věrohodně konstatována smrt v důsledku naplnění rozhodnutí ‚trojky‘ 1803 polských válečných zajatců a byla zjištěna identita 22 z nich.

83 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

84 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

85 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

Tak se do toho dáme:

1. Samotné rozhodnutí o ukončení vyšetřování je tajné! Co asi museli napáchat prokurátoři, aby nebylo možno zveřejnit rozhodnutí o ukončení vyšetřování?
2. V Kozích Horách bylo pohřbeno někde mezi 4 a 12 tisíci Poláky, ale celé mnoho let trvajících vyšetřování se spoustou veřejných prohlášení prokurátorů o ohromném počtu obětí sovětského teroru nejen tam odhalilo pouze 1803 poprav katy NKVD! Odhlížeje od všeho ostatního tady máme zcela nové číslo neodpovídající ničemu dalšímu. Neodpovídá ani velkohubým prohlášením prokurátorů během vyšetřování o mnoha tisících polských obětí NKVD, ani celkovému počtu popravených v roce 1940 uvedených v tabulce ve stati ‚Oběti sovětského teroru‘ a dokonce ani tomu minimálnímu počtu mrtvol nalezených v hrobech v Kozích Horách.

Rozhodnutí vojenského oddělení Hlavní prokuratury RF je jen dalším důkazem německé viny na masakru.

Humoristický koutek

Dalším tématem je koruna všech důkazů o sovětské vině, tzv. ‚paket č. 1‘.

V příloze jsou uvedeny dokumenty tohoto slavného balíčku, jak je uložen v ruském státním archívu⁸⁶. Budu o nich uvádět jisté informace a je na čtenáři, aby posoudil jejich závažnost. Pro začátek upozorňuji, že zde uvádím jen úzký výběr podivných skutečností, které může snadno čtenář zachytit, jen přitom upozorňuji, že znalost ruštiny je výhodou. Zájemce o celou škálu dalších absurdit nalezne jejich popis v knihách Prudnikové a Muchina⁸⁷.

Začít samozřejmě musíme onou slavnou Berijovou zprávou Politbyru, v níž žádá souhlas s odsouzením Poláků k trestu smrti a za tím účelem navrhuje sestavit ‚trojku‘.

- Pro začátek výjimku. Nejsme schopni jednoduše posoudit skutečnost, že dokument je z 5. března, ale zapsán je na konci únorové řady, takže je přímo nedůvěryhodný. U Stalina by něco takového vůbec nemohlo projít, o jeho preciznosti se lze dočíst v mnoha knihách. (Jen tak mimochodem, existují svědectví, jak ve vypjatých dobách za 2. světové války pečlivě opravoval v rozkazech vypracovaných štábními důstojníky i pouhé mluvnické chyby.) Máme zde sice tvrzení, že dokument vznikl ještě v únoru a v březnu byl přepracován⁸⁸. V zásadě to nelze vyloučit, ale pozor na to, že pokud se takovýchto vysvětlení sejde více, stává se to celé krajně nepravděpodobné. Jenomže důkazní materiál okolo ‚Katyně‘ je zcela přesycen takovýmito vysvětleními.
- Na první straně jsou ještě podpisy Stalina, Vorošilova, Molotova a Mikojana. Jsou však všechny nesmyslně orientovány – shora dolů. Tedy každý z té čtveřice, aby se takto podepsal, musel ten dokument na stole před sebou po přečtení zcela zbytečně otočit. Správně by si tento dokument před sebou na stole měli přečíst a jako praváci by měli podpisy napsat zdola nahoru. To ponechme stranou i to, že ‚další souhlasili, ale nebyli u toho‘. Pojd‘me dál.
- Na druhé straně tohoto nesmyslu se dovídáme, že Poláků je 14 736, zatímco na třetí straně je číslo zaokrouhlené na 14 700. Ještě hloupěji je podobně zaokrouhlené číslo 10 685. V kontextu zprávy to je matoucí a samo o sobě to činí zprávu nedůvěryhodnou. Podle toho, co o Stalinovi vím, s autorem takovéto zprávy by rychle vyrazil dveře.
- Další kuriozita je vpravo nahoře na první straně – tam uváděné číslo 144 je pořadové číslo, v jakém se tento bod dostal na pořad jednání. Protože den má 24 hodin a každá 60 minut, celý den potom 1440 minut. I kdyby Politbyro zasedalo celý den, měli by na každý bod jednání 10 minut. Když těm lidem přiznáme spánek, jídlo, hygienu a dokonce i další pracovní náplň, tak zbývají na přednesení záležitosti, diskuzi o ní a zformulování a sepsání závěrů nejvýše 2 minuty. Pro všechna jednání toho dne. Absurdní.
- Na 4. stránce se navrhuje řešit tento ‚problém‘ ‚trojkou‘ ve složení Merkulov, Kobulov a Baštakov. V prvé řadě: ‚trojka‘ byla tvořena nejvyššími funkcionáři dané oblasti, v tomto případě celého SSSR (část zajatců v RSFSR a část v USSR): strana (Stalin), vnitro (Berija) a prokuratura (Vyšinskij). Berija pouze mohl požádat Stalina a Vyšinského, aby někoho místo sebe delegovali. Můžeme si docela dobře v duchu klasických legend o zlém Stalinovi představit, jak by byl do běla rozrušen, když by takové porušení subordinace četl. Ale ono to nakonec není vůbec podstatné, protože, jak jsme již uvedli, trojky byly zrušeny 17.11. 1938! Po tomto datu již žádná ‚trojka‘ neexistovala.

86 new.rusarchives.ru/publication/katyn/spisok.shtml

87 Прудникова Е. А., Чигирин И. Катень. Ложь, ставшая историей, Москва, Олма-Медиа групп, 2011

Мухин Ю.: Катинский детектив, Москва, Светотон, 1995

Мухин Ю.: Антироссийская подлость, nakladatelství Форум, Крымский мост, 2003

Мухин Ю.: Главная антироссийская подлость, Москва, nakladatelství Юза, 2010

88 katynfiles.com/content/romanov-tp-1.html

- Berijova paraafa pod zprávou je unikát – sám se podepíše i parafuje, to by tento precizní člověk musel být jak dělo...
- Je také všeobecně známo, že Stalin měl strach vyprovokovat Němce. Běžné jsou legendy, že prý z tohoto důvodu bránil vojskům včas zaujmout obranu západní hranice. Jak by se jeho obava z vydráždění Němců mohla sloučit s rozkazem dát popraviti dvě desítky tisíc obyvatel z území pod německou správou? Přes německé kroky proti Polákům by toto byla velká provokace.

A ještě se podíváme na dvojitou raritu: Na formuláři VKS(b) ze 30. let je výpis z protokolu č. 13 ze zasedání Politbyra z 5.3.1940, sestavený 5.3. 1940 a určený Berijovi. V něm Politburo navrhuje to, co požadoval ve ‚své zprávě‘ Berija (!). Politbyro mělo pouze odsouhlasit, ne navrhopvat. Všimněte si také složení ‚trojky – Merkulov, Kabulov (hleďme, překlep!) a Baštakov – proč v případě posledního je uvedena funkce? Berija neznal, kdo vede jedno z oddělení jeho úřadu? Hned se podívejme na následující dokument, napsaný na stejném formuláři a se stejným obsahem, včetně stejné chyby ve jméně Kobulova! Jenomže zpráva je datována 27.2. 1959 (!) a určena pro Šeljepina (předseda KGB v letech 1958-1961)! Autorem je tajemník ÚV Stalin – v té době již skoro 6 let odpočívající v pokoji. Nakonec tam trůní razítko ÚV KSSS – tak co to je vlastně zač?

Tento balík nikoliv dokumentů ale nesmyslů měl podivuhodnou historii. Nejprve se o něm objevily různé báje. Takže cosi vykládala prokuratura pod tlakem Poláků a něco jiného vykládal A. N. Jakovlev, pravá ruka Gorbačova. Nakonec se celý balík nenápadně objevil u Ústavního soudu RF v ‚Případu KSSS‘⁸⁹, zřejmě se snahou jej takto potichu legalizovat. Jenomže si ho všimli advokáti KSSS a zcela jej seřeli. Soud balík těchto nesmyslů vyřadil z důkazního materiálu pouze na základě jejich formálních chyb, ale, světe div se, v rozsudku o tom nebylo ani slovíčko! Po tomto fiasku se zase objevily další legendy a konečně se jako ‚Paket č. 1‘ roku 1994, již s jistými ‚opravami‘, objevil na světle Božím. Všimněte si, jakou přímo neuvěřitelnou drzost musí mít Goebblesovi dnešní kumpáni stále a dokola takovéto nesmysly protlačovat jako platné dokumenty.

Prostě zpackaný podvrh. Osobně se dokonce domnívám (a nejsem sám, stejný názor má i tehdejší advokát KSSS, Jurij Maximovič Slobodkin), že pravděpodobně Jakovlev si samotnou špinavou práci svoje ručičky nechtěl zašpinit a tak to někomu šikovnému zadal za úkol. A ten někdo si byl vědom svinstva, které dostal za úkol zpracovat a zpracoval to tak, že jakékoliv podrobnější šetření muselo odhalit podvrh. Takovou koláž chyb si jinak nedovedu vysvětlit.

Další soudy

Pojďme se zabývat právem. Podle Goebblesových kumpánů byli Poláci popraveni na základě rozhodnutí ‚zvláštní trojky‘. Jenomže zrušení ‚trojek‘ bylo podmínkou Beriji při jeho nástupu do funkce lidového komisaře NKVD a došlo k němu již 17.11. 1938! Neexistuje žádná možnost, jak by v roce 1940 bylo možné odsoudit nějakou skupinu lidí k trestu smrti jakoukoliv ‚trojkou‘. Zvláštní poradní sbor zase právo trestat na hrdle neměl.

Vedle Norimberského soudu se případem zabývaly i další soudy. Letmo probereme dva.

Prvním byl Tverský soud, projednávající žalobu Stalinova vnuka Jevgenije Jakovleviče Džugašviliho na skupinu poslanců ruské Státní dумы, kteří 26. listopadu 2010 hlasovali pro rezoluci o Stalinově a Berijově vině na tomto masakru. Tato rezoluce asi vznikla za podmínek protigruzínské hysterie po gruzínském útoku na Jižní Osetii a Abcházii v roce 2008. Na přijetí deklarace asi také měl vliv pád polského letadla u Smolenska v dubnu 2010. Jevgenij Džugašvili rezoluci považoval za urážku svého předka, žádal očištění jeho jména a po každém z poslanců, kteří rezoluci podpořili, milión rublů odškodného.

Rozsudek soudu z 29. února 2012 vyvolal v Rusku senzaci⁹⁰. Soud rozhodl, že Stalin byl veřejný činitel a jako takový musí akceptovat i nemístnou kritiku veřejnosti, za níž se v daném případě považují i poslanci Státní dумы. Poslanci tak podporou uvedeného tvrzení pouze vyjádřili svůj osobní názor, a proto jim soud neuložil povinnost zaplatit za morální újmu žalobci. Jinými slovy: Poslanci Státní dумы jsou jen tlupou nezodpovědných individuů. Dále ovšem soud výslovně uvedl, že: „Josif Vissarionovič Stalin (skutečné příjmení Džugašvili) byl v období let 1917-1953 sovětským politickým, státním, vojenským a stranickým činitelem. Byl také jedním z vedoucích činitelů SSSR v době katyňské tragédie v září 1941 ...“ Soud výslovně upozornil, že neprováděl žádné šetření, protože mu nebyly předloženy skutečnosti, které by bylo nutno prověřovat. Ovšem září 1941 znamená dobu, kdy byli v Katyni Němci! J. J. Džugašvili tedy proces prohrál, ale soud mu vlastně dal za pravdu!

Tímto masakrem se zabýval i Evropský soudní dvůr ve Štrasburku, konkrétně v případě Janowiec ad. versus Rusko, uzavřeném 21. 10. 2013⁹¹ (je zde i rozsudek z 16. 4. 2012). Tyto rozsudky jsou velmi složité, jsou v nich

89 Viz ru.wikipedia.org/wiki/Дело_КПСС

90 Мухин Ю.: Суд подтвердил: Сталин не причастен к расстрелу поляков в Катинском лесу (+документы); viz wek.com.ua/article/65128/

91 European Court of Human Rights, viz www.echr.coe.int, rozsudek lze na tomto webu dohledat

jednak vyjádření soudu a kromě toho i jakési poznámky jednotlivých soudců a není mi z nich vůbec jasné, na čem se soud vlastně usnesl⁹². Nakonec se mi podařilo najít jakýsi zjednodušený výklad⁹³.

V tomto případě se skupina potomků dvanácti obětí obrátila k soudu s žalobou, kterou žádali uznat vinu Ruské federace za masakr, anebo možná pouze potrestat Ruskou federaci za neochotu případ vyšetřit. Žalobou bylo napadeno vyšetřování v RF, zahájené v roce 1990 a ukončené v roce 2004, v němž řada záležitostí pro utajení nebyla zveřejněna. Žalobci tvrdili, že ruské vyšetřování bylo neefektivní, čímž stát porušil své základní povinnosti vyplývající z Konvence o ochraně práv člověka. Dalším bodem obžaloby bylo to, že ruské úřady se k potomkům obětí zachovaly „nelidsky“, když neinformovaly potomky zavražděných o jejich osudu a odmítly generálně označit pohřešované za nevinné s vysvětlením, že někteří mohli být popraveni pro hrdelní trestné činy.

K prvnímu bodu obžaloby soud většinou hlasů rozhodl, že se necítí oprávněný rozhodovat o efektivitě ruského vyšetřování, čímž tuto část žaloby zamítl. Podobně většinou hlasů soud zamítl i druhou část žaloby. Vedle toho však část soudců zformulovala osobní komentáře, které jsou součástí rozsudku. Soud se přitom vůbec nezabýval otázkou, kdo tento masakr spáchal, protože se týkal událostí, které se staly dlouho před tím, než se Ruská federace podřídila tomuto soudu. Ovšem sovětskou vinu soud zřejmě považoval za nespornou. Nakonec se soud jednoznačně usnesl, že Rusko narušilo svoji povinnost spolupracovat s Evropským soudem pro práva lidí.

Na rozsudcích Evropského soudního dvora není zajímavé to, co v nich je, jako to, co v nich není. Podívejme se zpět na předchozí rozsudky. V Norimberku se přes jistá zpochybnění soud spokojil se sovětskou zprávou a na základě toho masakr datoval zářím 1941. Viníci tedy jsou Němci. Tverskému soudu nebyly předloženy žádné nové důkazy, tudíž se jimi nezabýval a odvolal se na závěry Norimberského procesu. To znamená, že až do této chvíle nebyly žádnému soudu předloženy dokumenty z „Paketu č. 1“, což bylo jasné v případě Norimberku, protože tehdy byly údajně „tajné“. Zajímavější je to, že tyto dokumenty nebyly předloženy Tverskému soudu. To již dokumenty „Paketu č. 1“ byly známé. I když v tomto případě může být příčinou to, že žalovaní poslanci si řekli, že bude vhodnější ze sebe udělat pitomce, než dráždit ruskou veřejnost. Jiné vysvětlení mě nenapadá. Ovšem z rozsudků Evropského soudu (alespoň podle mého studia) vyplývá, že se soud těmito dokumenty také nezabýval. Podle komentářů v ruském tisku nebyl tento soubor dokumentů předložen proto, že by je soud musel otevřeně odmítnout jako padělků⁹⁴.

Ruské sdělovací prostředky jmenovaly pravděpodobného autora dokumentů z „Paketu č. 1“ – Alexandra Nikolajeviče Jakovleva, tajemníka ÚV KSSS, pravé ruky Michaila Gorbačova. Pozoruhodné jsou cesty Boží! Nejspíše si sám špinit ruce nechtěl, ale hotový padělek si ani neproověřil. Zajímavé skutečnosti o něm uvádí wikipédie, viz také Životopisy významných osobností.

Ve skutečnosti by se dalo pokračovat ještě dlouho, ale myslím, že podstatné argumenty jsem již uvedl. Teď to celé zkusíme shrnout.

Shrnutí

Podle Muchina strana „goebblesovců“ tvrdí, že masakr spáchalo NKVD (sovětská strana) a přitom vehementně popírá všechny argumenty druhé strany s tím, že jsou vymyšlené, zmanipulované a lživé. Přitom, je to přímo k nevíře, ale údajně všechny jejich argumenty jsou zcela správné. Za tím účelem sami manipulují, vypouštějí a překrucují známé skutečnosti, aby dosáhli žádoucího obrazu. V tuto chvíli se však odpoutejme od toho, že v kozohorských hrobech bylo podstatně víc lidí o kterých se vůbec nemluví, stejně tak i od takové záležitosti, jako byla Operace 1005 a pojďme připustit, že masakr skutečně provedlo NKVD v dubnu a květnu 1940. Okamžitě narazíme na řadu problémů:

1) Velmi jednoduchou otázkou je proč Němci neprovedli výkopy již na jaře roku 1942, když o hrobech měli informace z několika stran. Vysvětlení je prosté. Jelikož můžeme oprávněně předpokládat, že masakr se udal na podzim 1941, musela být po zimě těla prakticky bez jakéhokoliv rozkladu. To by se ale jen velmi těžko vysvětlovalo odborníkům, kteří by museli konstatovat, že mrtvolky musí být dílem Němců. Proto bylo nutno alespoň jedno léto nechat mrtvolky „odležet“.

Když ke všemu tomu přidáme německé (nijak neskrývané) snahy o vyvraždění „podlidí“-Slovanů, můžeme se podívat jedinému: proč se vlastně Němci věnovali pro ně naprosto nezajímavé záležitosti, když zcela otevřeně a záměrně povraždili milióny Poláků i Rusů? Ovšem můžeme uvažovat, že v roce 1942 začali tušit, že by válka nemusela dopadnout podle jejich představ, a proto provedli zastírací operace, jež měly za úkol zakrýt počty svých

92 K tomu poznámka: Při pokusu o studium tohoto rozsudku jsem si uvědomil rozdíl mezi maximálně jasnými usneseními bolševiků a rozsudkem Evropského soudu. Je pravda, že výše uvedený rozsudek Tverského soudu zcela jednoduchý není, ale oproti rozsudku Evropského soudu je srozumitelný. Dokud bolševici dokázali formulovat jasné závěry a usnesení, měli ohromnou výhodu před těmi, kdo v rámci vstřícnosti různým zájmům dokázali splácet pouze prakticky nesrozumitelné dokumenty.

93 Анищик Олег: ЕСПЧ окончательно разрешил дело о Катынском расстреле, viz european-court.ru/2013/10/21/13655

94 Karaulov A. v publicistickém pořadu Момент истины, viz moment-istini.com

obětí a pokud možno je přičíst na vrub SSSR. Plodem tohoto ‚úsilí‘ byly velké hranice spalující hnijící mrtvoly v Chelmnu a kremační pece v Osvětimi⁹⁵, stejně jako rozbití hromad kostí pásovými vozidly – aby se nedaly spočítat oběti. Potom snaha udělat v případě masakru Poláků viníkem SSSR nemůže být ničím jiným, než další částí této velké zastírací operace! Je to ústřední část té nenápadně pozapomenuté Operace 1005! Vše do sebe bezvadně zapadá.

2) Samotné hroby jsou umístěny přímo v areálu dětského tábora smolenské pojišťovny, kde poslední turnus začal 1.6.1941. Jsou jen nedaleko rekreačního střediska NKVD a uprostřed hojně navštěvované rekreační zóny je několik kilometrů od velkého města Smolenska, viz mapky. Do války se v této oblasti nijak pohyb obyvatel neomezoval. Jak si vůbec něco takového lze představit? Tisíce tlejících mrtvol vydávají odpudivý zápach, ostatně přesně toto se stalo prvotní příčinou operace 1005. Jak by něco takového vůbec bylo možné provést a udržet přítom v tajnosti?

3) V hrobech je celkem asi 37 tisíc popravených, z nich jen menšinu tvořili Poláci (zapomeňme teď na problémy s jejich počty a dříve uvedené vyprávění Trunina). Co s ostatními popravenými? Pohádka o tom, že byli popraveni již dříve je zcela absurdní již ze skutečnosti, že tento prostor byl zcela otevřený pro obyvatelstvo. Pokud byli popraveni současně, zcela padá legenda o sovětské vině. A ačkoliv Goebblesovi kumpáni tvrdí, že popravených Poláků bylo pouze někde pod pět tisíc – protože Němci TK dovolili pouze omezené kopání, Burděnko se německými zákazy nezabýval, kopal, kde chtěl – a našel další Poláky. Že by je odněkud přivezl? Vylovil z Bílého moře⁹⁶? Za uši přitažené dost hodně.

4) Němci se vůbec netajili svojí snahou zlikvidovat Slováky, které považovali za podlidi. Vraždili je zcela otevřeně a vůbec je nezajímali svědkové – protože ti také rychle končili v hrobech. Zde v hrobech vedle sebe leží Rusové-podlidi a Poláci-podlidi. Vše v souladu s oficiální nacistickou doktrínou. Ve srovnání s pochybnými tvrzeními o sovětské vině jsou toto nezpochybnitelné skutečnosti. Ve vztahu k Polsku Hitler otevřeně vyhlásil nutnost zlikvidovat polskou inteligenci a v Německu byl za tímto účelem připravena operace Tannenberg. Již jsem uvedl, že s tím Němci začali hned po porážce Polska. Jaký by mohli mít problém s nějakými důstojníky a dalšími lidmi soustředěnými v trestaneckých táborech, které z velké části měli na připravených seznamech?

5) Pokud by sovětské vedení mělo zájem zajaté Poláky zlikvidovat, použilo by velmi osvědčený prostředek – Sibíř. Za Uralem by je nikdo nikdy nenašel. Proč by je NKVD mělo popravovat uprostřed rekreačních zón, většinou dokonce blízko míst, která sami využívali pro svoji rekreaci?

6) Použité zbraně byly ve velké většině německé. Především se jednalo o pistole Walther ráže 7,65mm a 6,35mm, v menší míře i větší ráže – ale vlastně nikde není uveden typ zbraně – to je přece klíčový údaj pro vyšetřování! S velkou pravděpodobností se jednalo především o pistole Walther PP⁹⁷, v menší míře snad i o Walther P-38 a snad i o samopal MP-41. Máme tady P-38 a jeho první výrobní série, které teoreticky mohly být použity na jaře 1940, ale jsou balisticky odlišnou zbraní označovanou Walther AP. Jenomže balistické nálezy zřejmě spíše odpovídaly až prvnímu sériím P-38 s kohoutkem, které se vyráběly teprve od léta 1940⁹⁸. Podobně MP-41 se vyráběl teprve od podzimu 1940 a nemohl tedy být použit na jaře téhož roku. Nebyly použité osvědčené, spolehlivé a velmi oblíbené revolvery Nagant 1895 ráže 7,62mm, údajně pro jejich nízkou spolehlivost. Čistě z konstrukčního hlediska byl pro hromadnou popravu revolver Nagant s odkrytou hlavní podstatně vhodnější, než Walther PP se zakrytou hlavní. Kromě toho revolvery Nagant 1895 byly velmi oblíbené pro svoji spolehlivost a vydržely ve službě více, než 100 let! Dále: vůbec není známo, že by Sovětský svaz někdy z Německa dovezl pistole ráže 7,65mm, pouze někdy ve 20. letech nakoupil pistole Mauser, ale upravené na ráži 7,62mm. V souvislosti se zbraněmi se uvádí i to, že okolo hrobů se nacházely nábojnice vyrobené v Německu a také nábojnice vyrobené z oceli, které se v Německu začaly vyrábět až začátkem roku 1941⁹⁹. Na nábojnicích bývá vyražena značka výrobce a rok výroby. Druh zbraní a munice je odedávna u každého soudu velmi silným obviněním a tady jasně namířeným proti Němcům. Já přitom nikde nevidím nic, co by tuto skutečnost mohlo

95 Sonderaktion 1005, viz en.wikipedia.org/wiki/Sonderaktion_1005,

stručně i česky na cs.wikipedia.org/wiki/Sonderkommando a cs.wikipedia.org/wiki/Akce_1005

96 Goebblesovi pacholci se snaží m.j. tvrdit, že další Poláky NKVD pohřbilo do tohoto moře... Potom se naskýtá otázka, proč tam tedy nepohřbili všechny?

97 en.wikipedia.org/wiki/Walther_PP

98 en.wikipedia.org/wiki/Walther_P38

Poznámka: Nelze zaměnit ani s pistolí Walther HP, vyráběnou asi od roku 1939, protože obě měly odlišný úderník. Sebastian Bianchi: Walther P-38;

viz www.wehrmacht-awards.com/uniforms_firearms/firearms/p38/p38index.htm

99 Michajlov A.: Катънский подлог - Про польские раскопки;

viz www.proza.ru/2009/08/14/1191

kompenzovat. Nějaké žvásty Mlječina o tom, že ‚pistole přivázeli v kuffíku‘ jsou dobré jako pohádka pro senilní babku, která již ztratila veškerou soudnost.

7) Nebylo by od věci podívat se po dokladech z německého vyšetřování. Kupodivu, nedochovaly se. Sami Němci před koncem války zničili dokumenty, které je měly očistit od viny na tomto masakru? Dá se tomu vůbec věřit? Samotný dr Buhtz také podivně zemřel a na Internetu lze nalézt početnou skupinu zastávající názor, že byl svými soukmenovci zavražděn. Podobně neexistují ani dokumenty z vyšetřování TK, které prý shořely za varšavského povstání. Stejně tak Němci spálili i dokumenty posbírané TK u mrtvol. Jeden z členů této komise (Javorovskij) u hrobů posbíral nábojnice – ale ani tyto se nedochovaly, protože je prý v roce 1948 zničil (!?). Podobně Němci se při obsazení táborů zmocnili původní dokumentace NKVD, ale ani o té nic nevíme, protože se jí na konci války zmocnili zase Američané a nic z těchto dokumentů nepustili na veřejnost. Je zcela neuvěřitelné, že všechny tyto dokumenty a důkazy, které prý dokazovaly vinu SSSR a nevinu Německa, byly buď zničeny, nebo nejsou zpřístupněny a to zřejmě především úsilím Němců a Američanů, hlavních oponentů SSSR.

Nakonec jediným známým rozbořem práce Buhtzovy komise je kniha sepsaná pražským patologem dr. Františkem Hájkem¹⁰⁰, členem Buhtzovy komise. Dr. Hájek po válce uvedl, že závěrečný protokol podepsal pod nátlakem. Ve své knize uvádí dva závažná důvody, proč bere svůj podpis zpět. Jedním je to, že nebyla provedena žádná porovnání stavu mrtvol s mrtvolami, které prokazatelně ležely za podobných podmínek uvedenou dobu. Druhým potom bylo to, že mrtvolky dosud nebyly napadeny larvami hmyzu, ačkoliv byly pohřbené jen mělce a měly v hrobě ležet 3 léta (1940-42). Podle jeho názoru by to mohlo odpovídat nejvýše jednomu létu (v roce 1942) a době smrti na podzim roku 1941 při příchodu mrazů. Podobně další z členů této komise, bulharský patolog dr. Markov ihned po osvobození vypověděl, že závěry Buhtzovy komise jsou nesprávné. Navíc řekl, že tehdy k protokolu připojil svoje bulharsky psané poznámky, které říkaly totéž. Němci ovšem těmto poznámkám nevěnovali pozornost a tak se dr. Markovovi podařilo vrátit domů.

Ještě poznamenejme, že žádný další člen této komise se po prohlášení Hájka a Markova nepostavil na obhajobu závěrů komise – nikdo z nich se nesnažil hájit svoji profesní hrdost, když se podepsali Němci vynucený protokol.

8) Svérázné jsou výsledky vyšetřování sovětské a ruské prokuratury. Tito zasloužilí pracovníci se pilně snažili zalíbit se zahraničním mocným a pilně utráceli peníze ze státního rozpočtu, aby vyrobili hory důkazů sovětské viny. Za mnoho let vyšetřování sice pronesli spoustu halasných prohlášení a sepsali hromadu knih sponzorovaných ví Bůh odkud, ale nesplnili jediný úkol, který je jejich povinností: Pokud zjistili porušení zákona, jsou povinni zkompletovat důkazy, uzavřít případ a předat jej soudu. Protože jediným, kdo v SSSR i RF měl a má právo rozhodovat o tom, kdo je vinen a kdo nevinen, není prokurátor, ale soud.

Součástí výplodu vyšetřování jsou i výpovědi dvou lidí, kteří podle prokuratury měli být vykonavatelé poprav: Jedním je již zmíněný náčelník správy táborů válečných zajatců a internovaných Sopruněnko a druhým tehdejší náčelník NKVD v Kalininské oblasti Tokarev. Z těchto dvou vypadly hrůzné podrobnosti, jak ty nešťastné polské důstojníky popravovali ... ale jedním problémem je to, že tyto výpovědi nezapadají do dalších souvislostí a vzájemně si protirečí¹⁰¹ a druhým zase to, že ve skutečnosti by popravy podle jejich popisů, dokonce popravy důstojníků, tedy cvičených vojáků, vůbec tak nemohly proběhnout, protože jednak by to bylo velmi pracné a také by to muselo vyvolat velmi nebezpečnou vzpouru odsouzenců jdoucích na smrt. Tokarev si z vyšetřovatelů jenom vystřelil. V případě Sopruněnka je zajímavé zase to, že ve skutečnosti o ‚vině Stalina‘ promluvil nikoliv on, ale jeho dcera. Stařík Sopruněnko a jeho dcery pravděpodobně nevydrželi nátlak vyšetřovatelů a dcery, neznaje souvislosti, cosi navykládaly, aby vyšetřovatelům vyšly vstříc. Sopruněnkova výpověď je v rozporu s jeho kroky v době, o které vypovídá.

9) Truninovo vyprávění¹⁰² otevírá ještě jeden pohled na události. Goebblesovi kumpáni zavalili myslí lidí zjevně z prstu vycucanými čísly – ze kterých stále ještě vycházíme. SSSR ani RF nezveřejnila počty popravených za válečné zločiny z roku 1920 a USA nezveřejnila dokumenty, kterých se zmocnili Němci v pracovních táborech zvláštního určení a které potom padly do rukou USA. Hysterická tvrzení o počtech popravených Poláků a rozsáhlé manipulace s fakty, ať už za doby Chruščova, nebo Gorbačova (nemluvě už o zahraničním angažmá) nám zcela zatemnily obzor těchto událostí a my ve skutečnosti neznáme skutečné počty

100 F. Hájek: Katyňské důkazy viz katynbooks.ru/hajek/Hajek_rus_cz.html

101 V případě Sopruněnka, který údajně vypověděl, že viděl jakýsi papír z Politbyra podepsaný Stalinem a na něm slovo ‚popravit‘ je problém v tom, že samotný Sopruněnko v odpovědích na dotazy Stalina o osudu polských zajatců neuvádí žádný odkaz na rozhodnutí Politbyra. Píše jen o tom, že zajatce předal místní správě NKVD. V případě s Němci obměněných zajatců se právě na příslušný dokument, na základě kterého zajatce předal Němcům, zcela správně odvolává. Navíc, pokud by opravdu byl pokyn Poláky postřílet, tento příkaz by musel jít úřední cestou a rozhodně by nebylo úkolem Sopruněnka tento rozkaz vykonat.

Tokarevovu výpověď jsme již probírali a nemá cenu se k tomu vracet.

102 ok.ru/video/310844525131

nejen popravených, ale i jenom internovaných Poláků! Je možné, že se tam přimíchali právě ‚Ukrajinci‘ oblečení do falešných polských uniforem.

10) ‚Paket č.1‘ se ani nedá komentovat, je to falešné od začátku, do konce. Tím se také ztrácí prakticky jediný důkaz o sovětské a jmenovitě Stalinově a Berijově vině.

Nebudeme se zabývat dalšími okolnostmi, je jich ještě dost, ale nemá to smysl. Všechny zase ukazují na vinu Němců. Ač je to k nevíře, v celé této aféře není jediný věrohodný argument, který by dával vinu SSSR. Prostě leccos sice je možné nějak vysvětlit jako shodu okolností, ale většina je přitažena za vlasy, něco již za mezí zdravého rozumu a vše dohromady je zcela mimo realitu. Celá ta ohromně hlasitá protisovětská hysterie vyniká přímo neuvěřitelnou drzostí, svalovat vinu na SSSR, aniž by k dispozici byly jakékoliv rozumné argumenty. Toto je skutečný vrchol Goebblesova mistrovství.

Vyšší princip

Myslím, že bych tuto stať těžko uzavřel lépe, než Jurij Muchin v knize Katyňskij detektiv:

Vraťme se ještě k případu Katyně a k tomu, co to je služba státu. Zjistili jsme, že zajaté polské důstojníky v roce 1941 postříleli Němci. Ale Němci to neměli udělat!

Vůbec by nebylo od věci, kdyby je na příkaz Stalina v roce 1940 postříleli kati z NKVD z dobrých starých naganů. Aby se o tom natočil film.

Vždyť Němci je postříleli jako Poláky a Stalin by je postřílel jako důstojníky. Tento film by se měl každoročně promítat ve vojenských školách SSSR a Polska a říkal by: „Dívejte se a nezapomeňte. To je zákonitý konec těch, které vlast obouvala, oblékala a krmila pro svoji ochranu a kteří místo obrany vlasti upřednostnili zajetí, kteří ji svým životem nezachránili. Dívejte se a pamatujte si to! Když začne válka a budete muset odevzdat svůj život vlasti, pak neváhejte – důstojník nemá právo žít, pokud jeho vlast umírá! Zapište si za uši – zajetí není pro vás, není pro důstojníky.“

Autor musí toto napsat, protože to sotva již napíše jeho starý otec. Otec po šestiměsíčních kurzech jako nezkušený poručík vstoupil do bitvy 23. června 1941 v Bessarábii. Jeho divize byla obklíčena, ale on se probil do Odessy. Tam byl vážně zraněn, ale po nemocnici ještě stihl bitvu pod Moskvou. V roce 1942, když Andersova armáda utekla do Íránu, se účastnil bitvy u Stalingradu. V roce 1943, když Armija Krajova nehnula ani prstem, aby pomohla povstalcům ve varšavském ghettu, v bitvě u Kurska založil a pak pod Němci odpálil dálkově ovládané minové pole a za to dostal válečný řád. A těžké zranění. Ale v roce 1944 byl v těch jednotkách, které se vysílené rvaly na Varšavu a byl v Polsku raněn do ruky. Dobýval opevnění města Koenigsberg a stihl útok na Berlín. Jedenáctkrát šel osobně do útoku a vždy uspěl právě proto, že měl za 4 roky války plno příležitostí nepadnout do zajetí. A když jsem se jako malý kluk táty pitomě zeptal – jestli nebyl v zajetí? – otec odpověděl příkře a rozzlobeně: „Ne!“ Byl uražen, že si o něm jeho syn mohl něco takového pomyslet. A přitom nebyl důstojníkem z povoláním, byl záložníkem a do zálohy se vrátil v roce 1946 v hodnosti majora. Přibližně takovými musí být důstojníci, aby nedostali od kata kulku do zátylku. A taková musí být elita státu.

Tou dobou elitou SSSR byli komunisté, ve společnosti jich bylo asi 2% a v armádě asi 10%.

Ve válečném letectvu SSSR a Japonska existoval nepovolený způsob boje – taran. Tuto metodu používali sovětské piloti v případech, kdy už nebylo možné použít palubní zbraně a nepřítel nebyl stále zničen. Metoda je to nebezpečná – pouze 40% zkušených pilotů po taranu bylo schopno pokračovat v letu, 20% jich stihlo vyskočit s padákem a 40% z nich samozřejmě zemřelo. To bylo všeobecně známé. Tento způsob boje nebyl v žádných bojových předpisech, nikde to neučili nikdo tento způsob boje nevyžadoval a od roku 1944 se v rozkazech útok taranem přímo zakazoval. Ale byli tu důstojníci, nepřítel, který vztáhl ruce na vlast, a tento nepřítel konal beztrestně a sovětský pilot mu nemohl zabránit. I vrhl své letadlo na nepřátelské letadlo. Konal tak i v roce 1944 i v roce 1945, a dokonce i v krátké válce s Japonskem.

V ‚Berijově zprávě‘ jste viděli přesný seznam zajatých polských důstojníků podle hodností, kteří se nacházeli v sovětských táborech. A zde máte seznam sovětských pilotů podle hodností, kteří provedli taran:

Plukovníci, podplukovníci a komisaři praporů – 12

Majoři, kapitáni a vyšší politrucci – 97

Nadporučíci, poručíci, podporučíci a političtí komisaři – 466

Poddůstojníci – 61

Chci upozornit polskou stranu, že když se důstojnické hodnosti objeví na takovémto seznamu, je to pro tyto důstojníky mnohem větší čest a užitečnější pro zemi, než když jsou na seznamech zajatců. Pamatujeme si, že v roce 1939, po 17 dnech války, polská elita uprchla do Rumunska a opustila lid a armádu. Sovětské komunisty, sovětská elita lid a armádu neopustili. Už jsme psali, že komunisté tvořili 2% obyvatelstva, ale mezi taranujícími piloty jich bylo 63% a 34% byli kandidáti na elitu – komsomolci. Přibližně taková musí být elita státu, aby měla

právo se tak nazývat. Elitou jsou lidé schopní mobilizovat veškerou svou odvahu, aby ve chvíli nebezpečné pro Vlast ji mohli věnovat svůj život, a ne přihlouplí profesori, schopní pouze mobilizace veškeré své podlosti, když dojde na umístění svého zadku na ministerské křeslo.

Ano, za dob Gorbačova se i v SSSR elita, zvláště vládnoucí elita, stala stejnou, ne-li ještě horší sračkou, jaká byla v Polsku v roce 1939. Ale co se tím mění? I dnes lidé potřebují elitu, a nikoliv hovno. Stejně tak národy SSSR, jako národ Polska. Bohužel, dnes nás s Poláky spojuje pouze toto.

Polští důstojníci v Katyňském lese dostali do zátylku německou kulku. To není moc spravedlivé. Ale ani sovětská kulka by nebyla ta správná. Pouze polská kulka by byla tou nejvyšší spravedlností.